

Π Α Ν Δ Ω Ρ Α .

Octave Feuillet

Ιουλία (Julie)

Δράμα εις πράξεις τρεις και εις πεζόν λόγον

Μετάφραση: ΔΙΚ

Πανδώρα, Αθήνα

1. τμ. 20, τχ. 463 (1 Ιουλίου 1869), σ. 125-135
2. τμ. 20, τχ. 465 (1 Αυγούστου 1869), σ. 165-172
3. τμ. 20, τχ. 467 (1 Σεπτεμβρίου 1869), σ. 213-217

1. **ΙΟΥΛΙΑ.**

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΜΕΖΟΝ ΛΟΓΟΝ.

Ἰ π δ

OCTAVE FEUILLET.

Διδαχθὲν τὸ πρῶτον ἐν Παρισίοις, ἐπὶ τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου,
ὕπὸ τῶν συνήθων ἠθοποιῶν τοῦ Αὐτοκράτορος,
τῇ 4 Μαΐου 1869.

Η Ρ Ο Σ Ω Π Α.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ ΚΑΜΠΡ.

ΙΟΥΛΙΑ, σύζυγος αὐτοῦ.

ΚΑΙΚΙΑΗ, θυγάτηρ αὐτῶν.

ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟΥΡΖΥ.

Ἡ Κυρία ΚΡΕΣΣΕΥ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, ὑπηρέτης.

Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ ἀρχῇ, πλησίον τοῦ Μεταίρ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Αἰθουσα ἐξοχικὴ, κεκοσμημένη μετ' ἐπίπλων πολυτίμων· θύραι πλάγιαι· θύρα εἰς τὸ βάθος καὶ παράθυρα ἐκατέρωθεν αὐτῆς. Ἡ εἰς τὸ βάθος θύρα συγκοινωνεῖ μετ' ἀναβάθρας ἀγούσης ἐν τῇ αὐτῇ διὰ διπλῆς κλίμακος. Μεγάλῃ τράπεζα πρὸς δεξιὰ· μικροτέρα πρὸς ἀριστερά.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΙΟΥΛΙΑ μόνη, ἔπειτα ὁ ΤΟΥΡΖΥ.

Ἡ Ἰουλία κάθηται πρὸς τὰ δεξιὰ, πλησίον τραπέζης, ἐφ' ἧς εἰσὶν ἐρῆμιμμένα φύρδην μίγδην φύλλα καὶ ἄνθη· ἀποκόπτει τὰ στελέχη καὶ τοὺς κλαδίσκους, καὶ τὰ ἐναποθέτει κατόπιν ἐντὸς δοχείου. Εἶναι σύννους, καὶ διακόπτεται συχνάκις ἵνα προσέξῃ τὸ οὖς.— Δίφνης ἐγείρεται, πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον τοῦ βάθους, πρὸς δεξιὰ, καὶ παρατηρεῖ ἔξω.— Σκιρτᾷ πρὸς τὸν θόρυβον τῆς ἀνοίγεισης θύρας καὶ παρατηρεῖ τὸν Τουρζύ.

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἄ! σὺ εἶσαι; Καλὴν ἡμέραν, γείτων...

(Γείνει αὐτῇ τὴν χεῖρα καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὰ ἄνθη.)

ΤΟΥΡΖΥ.

Πῶς εἶσθε;

ΙΟΥΛΙΑ.

Πολὺ καλὰ... Μοὶ φαίνεται ὅμως ὅτι σήμερον θὰ ἔχωμεν ὀλίγην θύελλαν.

ΤΟΥΡΖΥ, (καθήμενος πρὸς ἀριστερά.)

Ναί, ὁ καιρὸς ἐκεῖ κάτω εἶναι κατάμαυρος, ὅπσθεν τῶν δασῶν... Καὶ ὅλοι ἀνεχώρησαν σήμερον τὸ πρωτῆ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Ὅλοι ἀνεχώρησαν σήμερον τὸ πρωτῆ... Καλὸν κατευθύνον· δὲν ἔχει οὕτως;

ΤΟΥΡΖΥ.

Βέβαιον εἶναι ὅτι σὰς ἀγαπῶ τόσον ὅσον καὶ τὴν οἰκογένειάν σας, δι' ἐμέ... Μήπως περιμένετε τινα ἀκόμη κατ' αὐτάς;

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἢ Θεέ μου! ὅλους τοὺς Παρισίους, καὶ τινὰς ξένους ἀκόμη... Εἰζεύρετε ὅτι ὁ κύριος τοῦ πύργου δὲν ἀγαπᾷ πολὺ πολὺ τὴν μοναξίαν...

ΤΟΥΡΖΥ.

Εἶναι καλὰ ὁ Μουρίκιος;

ΙΟΥΛΙΑ.

Θαυμάσια... Σκέπτεται νὰ ὑπάγῃ σήμερον εἰς Παρισίους.

ΤΟΥΡΖΥ, (ἡμιγεγυρισμένος.)

Ἄ!... τότε λοιπὸν ἀναχωρῶ καὶ ἐγώ...

ΙΟΥΛΙΑ.

Διὰ τί;

ΤΟΥΡΖΥ.

Τῷ ὄντι... διὰ τί;

ΙΟΥΛΙΑ, (μετὰ τινα καύσιν.)

Ἐλέγατε ὅτι ὁ ουρανὸς ἐκεῖ κάτω εἶναι μαῦρος.

ΤΟΥΡΖΥ, (θεωρῶν αὐτήν.)

Καὶ πολὺ... Σαῖς τί ἔχετε;

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἐγώ; Πῶς;

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἐχετε τι... Εἶσθε τεταραγμένη, ἀνήσυχος, μάλιστα καὶ ὀλίγον ὠχρά... καὶ ἔπειτα ἡ βραχυλογία τῆς κκοδιαθεσίας... Τί ἔχετε λοιπόν;

(Ἐγείρεται.)

ΙΟΥΛΙΑ.

Τίποτε... εἶμαι ὀλίγον ἐνωχλημένη.

ΤΟΥΡΖΥ.

Πολύ!

ΙΟΥΛΙΑ.

Πολύ, ναί... (Μειδιῶσα.) Εὐρίσκομαι εἰς μαρτύριον. Περιμένω τὴν καταδίκην μου.

ΤΟΥΡΖΥ.

Τὴν καταδίκην σας;

ΙΟΥΛΙΑ.

Σὰς εἶπον, νομίζω, ὅτι ἡ διακκῆς μου ἐπιθυμία ἦτο νὰ μὲ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μοναστήριον ἢ κόρη μου ἐφέτος... Μετ' ὀλίγον συμπληροῦ τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας της... Ἡ ἀνατροφή της ἐτελειώσεν, ἢ τοῦλάχιστον ὅ,τι ὑπολείπεται θὰ τὸ μάθη πλησίον μου, διότι νομίζω ὅτι τὰ διδάγματα μου εἰσὶν ἀντάξια πρὸς τὰ τῶν γυναικῶν ἐκείνων... ἀλλὰ δὲν τὸ παραδέχεται ὁ σύζυγός μου.

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἄ!

ΙΟΥΛΙΑ.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ προεμάντευον, ἀφῆκα νὰ φθάσῃ τὸ τέλος τῶν διακοπῶν, ἵνα τολμήσω νὰ θίξω τὸ ζήτημα. Ἡ ἐζήγησις ἐγινε χθὲς τὸ ἔσπερας, καὶ οὐδὲν ἐδυνήθη νὰ κατορθώσω.

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἀνεχώρησεν;

ΙΟΥΛΙΑ.

Ὅχι, ἀλλὰ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι θέλει ἀναχωρῆσει σήμερον τὸ πρωτῆ. Δὲν μοὶ μένει εἰμὴ μία ἐλπίς, καὶ αὐτὴ πολλὰ ἀσθενής. Ἡ Καικίλη, τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἠθέλησε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐσχάτην δοκιμὴν... Ὁ πατήρ της τὴν λατρεῖ, εἰζεύρετε... θὰ ἦναι ἴσως εὐτυχιστέρα ἐμοῦ... Συσκέπτονται πρὸ ἐνὸς τετάρτου... καὶ, ὡς σὰς ἔλεγον προηγουμένως, περιμένω τὴν καταδίκην μου.

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἐνωῶ τὴν ἀγωνίαν σας, καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμην ὅτι ἐπεριτολόγησα... τόσον ἀδεξίως...

ΙΟΥΛΙΑ, (προσεγγίζει ἄλλοφρονοῦσα τὴν τράπεζαν.)

Ταλαίπωρον τέκνον! Ἡ μετ' αὐτοῦ συμβίωσις θὰ μοὶ ἦτο τόσο καλὴ, τόσο γλυκεῖα... τόσο ἀνγκυαία μάλιστα!

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἐπιθυμεῖτε νὰ σὰς ἀφήσω;

ΙΟΥΛΙΑ.

Ὄχι, ὄχι, μείνετε, σὰς παρακαλῶ. Μὴ φοβηθῆτε σκηνὴν τινὰ· εἰξεύρετε ὅτι δὲν κάμνω τοιαύτας.

ΤΟΥΡΖΥ (εἰς τὸ βάθος, πρὸς ἀριστερά).

Ἄς ἴδωμεν... ἐλπίσατε... ἡ συνδιάλεξις παρατείνεται· καλὸν σημεῖον τοῦτο... Ἄλλως τε, ὡς ἐλέγετε πρὸ ὀλίγου, καὶ ἀγαπᾶ πολὺ τὴν Καικίλην... συγχωρήσατέ μοι, τὴν κυρίαν Καικίλην!

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἰ! λέγετε πάντοτε Καικίλην... τὴν εἶδετε γεννηθεῖσαν...

ΤΟΥΡΖΥ.

Τοῦτο δὲν με καθιστᾷ νέον· ἀλλὰ τὸ ὁμολογῶ.

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἄ! ἰδοῦ, τὴν ἀκούω... (Μειδιῶσα.) Θεέ μου! ἡ καρδιά μου πάλλει!

(Ὁ Τουρζὺ ἀποχωρεῖ ὀλίγον.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Οἱ αὐτοί, ΚΑΙΚΙΛΗ,

(ἔρχεται βρομαία πρὸς τὴν μητέρα της καὶ λαμβάνει τὴν χεῖρά της.)

ΚΑΙΚΙΛΗ.

Ἰγίαινε, μῆτερ!

(Ἡ Ἰουλία τὴν ἀτενίζει κινουσα ἑλαφρῶς τὴν κεφαλὴν.)

ΙΟΥΛΙΑ.

Ὄχι, τότε;

(Ἡ Καικίλη ἀποκρίνεται διὰ τῆς αὐτῆς ἀρνητικῆς κινήσεως.)

ΤΟΥΡΖΥ (κατ' ἰδίαν.)

Θεέ μου!

ΚΑΙΚΙΛΗ, (γονυπετοῦσα πλησίον τῆς μητρός της.)

Ἄλλ' ἔχω τὴν ῥητὴν ὑπόσχεσίν σου διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος... Δὲν μένει πλέον εἰμὴ ἓν ἔτος, βεβαιότατα... ἄς εἴμεθα γενναῖαι. Μετὰ ἓν ἔτος θὰ εἶμαι ὅλη σὴ, διὰ παντός... διὰ παντός, ἀκούεις; Θὰ σὲ ἀγαπῶ, θὰ σὲ ἀγαπῶ πολὺ, θὰ σὲ λατρεύω!... (τὴν ἀσπάζεται καὶ προσθέτει μετὰ φωνῆς χαμηλῆς.) Θὰ σὲ παρηγορῶ!... (Ἐγείρεται.) Ἰγίαινε, μῆτερ!

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἰγίαινε, ἀγαπητὴ μου μικρά... ὕπαγε... ὕπαγε... Δὲν σὲ συνοδεύω, εἰξεύρεις...

ΚΑΙΚΙΛΗ.

Ὄχι... ὄχι... μείνε! (Παρατηροῦσα τὸν Τουρζὺ.) Ἄ! κύριε Τουρζὺ... Συγχωρήσατέ μοι!... Ἰγίαινοτε, κύριε!

ΤΟΥΡΖΥ.

Καλὴν ἀντάμωσιν, κυρία.

(Ἡ Καικίλη, πλησιάζουσα εἰς τὴν ἔξοδον, στρέφει καὶ πάμπαι διὰ τῶν δύο χειρῶν φίλημα εἰς τὴν μητέρα της, καὶ ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΙΟΥΛΙΑ, ΤΟΥΡΖΥ.

(Στιγμὴ σιωπῆς. — Ἡ Ἰουλία ἐξακολουθεῖ τὴν ἐργασίαν της.)

ΙΟΥΛΙΑ.

Καθῆσατε λοιπόν.

ΤΟΥΡΖΥ.

Ὄχι... ἀληθῶς, σὰς στενοχωρῶ... καὶ ἀναχωρῶ...

ΙΟΥΛΙΑ.

Σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν με στενοχωρεῖτε.

ΤΟΥΡΖΥ.

Τότε, κλαύσατε!

ΙΟΥΛΙΑ.

Ὀλίγον κλαίω, τὸ εἰξεύρετε.

ΤΟΥΡΖΥ.

Λοιπόν, ἔχετε ἄδικον... Ἀπειράκις πλείοτερον ἐπιτιμῶν νὰ σὰς ἴδω κλαίουσαν.

(Προχωρεῖ καὶ στηρίζεται ἐπὶ τὴν πρὸς δεξιὰν ἐστίαν.)

ΙΟΥΛΙΑ.

ἔχω ξηρὰν τὴν καρδίαν· τί θέλετε... Ἄλλ' ἴδωμεν, ἄς λαλήσωμεν περὶ παιδροτέρων πραγμάτων, δὲν ἔχει οὕτως;... Τί νέον γνωρίζετε τῶν ἐν τῇ πόλει;... Καὶ, τοῦ λόγου ὄντος περὶ νέων, εἰπατέ μοι, τί πρᾶγμα εἶναι ἡ νέα ὑμῶν γειτόνισσα, ἣτις κατὰ συνέπειαν εἶναι καὶ ἡμετέρα; Βεβαίως τὴν συνητήσατε εἰς τὰ πέριξ... εἶναι ὡραία ὡς φημίζεται;

ΤΟΥΡΖΥ.

Ποία γειτόνισσα;

ΙΟΥΛΙΑ.

Κυρία τις καλουμένη... καλουμένη Κρεσσέυ, νομίζω, ἣτις κατόκησε πρὸ τινος εἰς τὴν σκιαδα τῶν Πτελεῶν... ὀλίγον ἀργὰ διὰ τὴν ἐποχὴν... μετὰ τινος θείας... Τί πρᾶγμα εἶναι;

ΤΟΥΡΖΥ.

Πά... Δὲν εἰξεύρω καλά.

ΙΟΥΛΙΑ.

εἶναι χήρα ἢ χωρισμένη ἀπὸ τοῦ συζύγου της;

ΤΟΥΡΖΥ.

Χωρισμένη, νομίζω.

ΙΟΥΛΙΑ.

Δυστυχής γυνή! . . . Διὰ τί;

ΤΟΥΡΖΥ.

Λέγουσιν ὅτι ὁ ἀύζυγος εἶχεν ἄδικον. . .

ΙΟΥΛΙΑ.

ὦ! φρικτὸν τοῦτο! . . . Τέλος, δὲν εἶναι σπουδαιόν, δὲν ἔχει οὕτω;

ΤΟΥΡΖΥ.

Θεέ μου! . . . ἀγνοῶ. . . Μὲ περιπλέκετε πολὺ.

ΙΟΥΛΙΑ (καταφατικώτατα).

Τὸ πιστεύω!

ΤΟΥΡΖΥ.

Ὅχι δὲ . . . φρονῶ ὅτι δὲν ὑποπτεύετε ὅτι ἦλθεν ἐνταῦθα διὰ τοὺς ὀραίους μου ὀφθαλμούς; (Κάθηται εἰς τὴν ἑτέραν πλευρὰν τῆς τραπέζης, κατέναντι τῆς Ἰουλίας).

ΙΟΥΛΙΑ.

Διὰ τοὺς ἐδικούς σας; . . . ὦ! ὄχι, ὄχι, ὄχι. . . Θάρρει, εἴλε μου. . . Θέλω ὅμως νὰ σὰς ζητήσω μίαν συμβουλὴν. Ἐάν ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὡς ὑποθέτω, νὰ τὴν δεχθῶ;

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἐάν θέλετε. . . Ἰπάρχουσιν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι τὴν δέχονται. . . καὶ ἄλλοι. . .

ΙΟΥΛΙΑ.

Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διαθέσεως ἐκάστου.

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἀλλά. . . μήπως σὰς ἀνήγγειλον τὴν ἐπίσκεψίν της;

ΙΟΥΛΙΑ.

Ὅχι. . . Ἀλλά ἔχω ὡς πρὸς τοῦτο προαισθήματα. . . καὶ ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι καὶ τοῦτο δύναται νὰ γίνῃ. . . Τελευταίον, ἀφοῦ ἡ θυγάτηρ μου ἀνεχώρησεν, ὀλιγώτερον ἀνάρμοστον θὰ ἦναι.

ΤΟΥΡΖΥ.

Καὶ τίς συντροφεύει τὴν κυρίαν Καικίλην;

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἡ γραῖα Μάρθα. . . καὶ ὁ Ἰουστίνος. . . Θὰ τὴν ὀδηγήσωσι κατὰ πρῶτον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεοῦ της, εἰς Λιζαίν. . . διότι ἀπόψε θὰ εἰσέλθῃ. . . Ἀλλὰ θὰ συμπαραλάβῃ τὴν ἐξαδέλφην της, ἣτις θὰ εἰσέλθῃ μετ' αὐτῆς.

ΤΟΥΡΖΥ.

Καὶ ἀπὸ τὸν υἱόν σας ἔχετε καλὰς εἰδήσεις;

ΙΟΥΛΙΑ.

(κοιμᾶται ἐνθὲς ἐπὶ τραπέζης κειμένης εἰς τὸ ἐν τῇ βάθει πρὸς ἀριστερὰ παρὰθυρον).

Πολὺ καλὰ. . . Προσφιλὲς τέκνον! Ἐργάζεται ὡς μικρὸς λέων!

ΤΟΥΡΖΥ.

Πάντοτε εἰς τὴν ναυτικὴν σχολήν;

ΙΟΥΛΙΑ.

Πάντοτε. . . Μόλις τὸν εἶδον ἐφέτος. . . Διήλθον τὰς διακοπὰς περιπλέοντες. . . Τοῦτο οὐχ ἦττον τὸν καταμαγεύει.

ΤΟΥΡΖΥ.

Μὰ τὴν πίστιν μου, πρέπει νὰ εἰσθε ὑπερήφανος διὰ τὰ τέκνα σας. . . Γνωρίζω ὀλιγώτερον τὸν Ἰούλιον. . . Ἀλλὰ πᾶν ὅτι περὶ αὐτοῦ εἰξεύρω εἶναι θαυμάσιον. . . Ὡς πρὸς τὴν Καικίλην, εἶναι μικρὰ γυνὴ ἐσχηματισμένη. . . Εὐφυῆς, γλυκεῖα καὶ ἀτρόμητος ὡς. . . ὡς οὐδεὶς. Εἶχον συνειθίσει πρὸ δύο μηνῶν νὰ τὴν βλέπω σχεδὸν καθ' ἐκάστην. . . Καὶ ἀληθῶς, τὴν ἀγαπῶ σχεδὸν τόσον ὅσον καὶ ὁμᾶς.

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἀληθῶς, τὴν ἀγαπᾶτε πολὺ;

ΤΟΥΡΖΥ.

Περιπαθῶς.

ΙΟΥΛΙΑ, (παρτηροῦσα αὐτὸν ἐξαίφνης.)

Περιπαθῶς;

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἀναμφιβόλως. . . ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας τέλος.

ΙΟΥΛΙΑ.

(γελῶσα καὶ ἐπανερχομένη πλησίον τῆς τραπέζης.)

Περιπαθῶς. . . Ἡ λέξις αὕτη εἰς τὸ στόμα σας καθ' ὀλοκληρίαν μὲ κατέπληξε.

ΤΟΥΡΖΥ (γελῶν).

Καὶ διὰ τί;

ΙΟΥΛΙΑ.

Διότι ἐν γένει εἰσθε ἀρκούντως γαλήνιος ὅταν ἐρμηνεύετε τὰ αἰσθήματά σας. . . Καὶ εἰς τὰ αἰσθηματὰ σας ἐπ' ἴσης, νομίζω. . . νομίζω, δὲν βεβαιῶ τίποτε, σημειώσον καλῶς. . . Εἶσθε ἄνθρωπος τοσοῦτον μυστηριώδης!

ΤΟΥΡΖΥ.

Μυστηριώδης! . . . Εἰς τί, Θεέ μου;

ΙΟΥΛΙΑ.

Θεέ μου, καθ' ὅλα, δὲν γνωρίζω ὑπαρξίν τόσον σκοτεινὴν ὅσον τὴν ὑμετέραν. . . Ναὶ μὲν δὲν εἰξεύρω τί κρύπτετε, ἀλλὰ εἰξεύρω ὅτι τὸ κρύπτετε καλῶς. (Ἐπανακάθηται.)

ΤΟΥΡΖΥ.

Δὲν κρύπτω τίποτε, ἰδοὺ ὅλον τὸ μυστήριον.

ΙΟΥΛΙΑ.

Πά! Κατὰ πρῶτον, τί εἶναι τὸ ταξείδιον τοῦτο εἰς Αἴγυπτον, τὸ ὅποιον καθ' ἐκάστην πρῶταν μέλλετε νὰ ἐκτελέσητε, καὶ τὸ ὅποιον δὲν ἐκτελεῖτε ποτέ;

ΤΟΥΡΖΥ.

Θά τὸ ἐκτελέσω . . . προπαρασκευάζομαι.
(Ἐγείρεται.)

ΙΟΥΛΙΑ.

Πρὸ ἑξ ἔτων . . . Ἐπειτα, καὶ πρὸ πάντων, διὰ τί δὲν νομφεύεσθε ; Μὲ τὰς φιλησύχους ἔξεις σας, μὲ τὴν ἀγάπην σας πρὸς τὸν οἰκιακὸν βίον, πρὸς τὴν οἰκογένειαν, δὲν εἶναι φυσικόν. Τί προσμένετε ; Διὰ τί ἀποβάλλετε τὰς ἐπικερδεσέρας, τὰς γοητευτικώτερας προσφοράς, καὶ αὐτὰς ἀκόμη αἰτίνας γίνονται δι' ἐμοῦ. τὸ ὅποιον ἐν παρενθέσει, δὲν μὲ κολακεύει πολὺ. . . Ἄ ! . . . (Ἐκβάλλει ἑλαφρὴν κρυγὴν πόνου.) Ἀδέξιος !

ΤΟΥΡΖΥ, (ἐντόνωσ.)

Πῶς ; . . . Τί ἔχετε ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Τίποτα, τίποτα. . . Ἐπληρώθην ὀλίγον κλείουσα τὸ μαχαίριον τοῦτο . . . Τὸ βινόμακτρόν μου ; . . . Ἄ ! ἰδοὺ αὐτό !

(Λαμβάνει τὸ βινόμακτρόν της ἐκ τῆς τραπέζης.)

ΤΟΥΡΖΥ, (σπεύδων πλησίον της.)

Ἄς ἴδωμεν . . . συγχωρήσατέ μοι ! Ἀλλὰ τρέχει πολὺ αἷμα. . . (Τεταραγμένος.) Θέλετε . . . θέλετε νὰ καλέσω ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Ὅχι . . . τί ἀστείότης ! . . . Ἄκουσον, ὑπάρχει φιαλίδιον δορυκνίου ἐντὸς τοῦ σύρτου τῆς μικρᾶς τραπέζης . . . Ἰδοὺ καὶ ὕδωρ . . . Κατασκευάσατέ ἐν μίγμα δι' αὐτῶν τῶν δύο.

ΤΟΥΡΖΥ

(προχωρεῖ, λαμβάνει τὸ φιαλίδιον ἐκ τοῦ σύρτου τῆς ἐν τῇ γωνίᾳ τραπέζης καὶ σταλάζει ἐξ αὐτοῦ ὀλίγας σταγόνας ἐντὸς φιάλης ὕδατος.)

Ἐκόπη πολὺ ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Ὅχι, μικρὸν πρᾶγμα.

ΤΟΥΡΖΥ (συγκινημένος καὶ ἀδεξίως.)

Ἰδοὺ. . . Θέλετε νὰ σας βοηθήσω . . . νὰ πρᾶσπαθήσω ; Συγχωρήσατέ μοι !

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἀλλὰ τρέμετε, φίλε μου. . . Ἀφήσατέ με νὰ τὸ δέσω. . . (περιτυλίσσει τὴν πληγωθῆντα δάκτυλόν της). Τρέμετε, σας βεβαιῶ. . . Μήπως ἡ θεὰ τοῦ αἵματος σας προξενῆ συγκίνησιν ;

ΤΟΥΡΖΥ.

Ναί, ὁπωσοῦν.

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἰπὴρξίκατε ἐν τούτοις στρατιωτικὸς ; πῶς ἐπράττετε ;

ΤΟΥΡΖΥ.

Κατὰ τὸ φαινόμενον, τότε ἤμην γενναϊότερος.

ΙΟΥΛΙΑ.

Εὐχαριστῶ. Λαμπρότατα. . . (Καὶ ἐγερθεῖσα καταβαίνει πρὸς ἀριστερά.) Εἶναι βέβαιον ὅτι παρατηρῶ ἐνίοτε εἰς ὑμᾶς δειλίαν παράδοξον. . .

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἄδυναμία τῆς ἡλικίας !

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἄ ! πολλὰ νόστιμον ! . . . Εἶπατέ μοι, ἔχω κατὰ νοῦν νὰ ἐξέλθω ἔριππος σήμερον μετὰ μεσημβρίαν. Θέλετε νὰ μὲ συνοδεύσητε, ἐὰν ἡ ἀδυναμία τῆς ἡλικίας σας τὸ ἐπιτρέπη ;

ΤΟΥΡΖΥ (ὀλίγον δισταζών).

Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως. . . ἅμα εἰπῶ καλὴν ἡμέραν εἰς τὸν Μκυρίκιον.

ΙΟΥΛΙΑ, (μετὰ προσγορεύσεως ὀλίγον εἰρωνικῆς.)

Πολὺ καλὰ. . . Ἰπάγω νὰ ἐνδυθῶ. . . (Πλησιάζουσα νὰ ἐξέλθῃ πρὸς ἀριστερά.) Πάρχυτα.

(Ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΤΟΥΡΖΥ, ἔπειτα ΚΑΜΠΡ.

(Ὁ Τουρζύ, ἐκθαμβὸς ἐκ τῶν τελευταίων λόγων τῆς Ἰουλίας, ἵσταται ἐπὶ τινὰ στιγμήν προσκλωμένος τὸ βλέμμα ἔχον ἐπὶ τὴν θύραν ἐξ ἧς ἐξῆλθεν, ἔπειτα ἀνοψῶσας ὀλίγον τοὺς ὤμους μετὰ λυπηρᾶς κινήσεως σταθίρεται ἐπὶ τὴν ἐπιπλόν, κρατῶν τὸ μέτωπον.)

ΚΑΜΠΡ

(εἰσερχόμενος ἐκ τοῦ βάθους καὶ πλησιάζων τὸν Τουρζύ, ὅστις δὲν τὸν ἀκούει.)

Τί ἐγκλημα δισκέπτεσαι ;

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἄ ! σὺ εἶσαι ; (Ταῖνοσιν ἀλλήλους τὰς χεῖρας) Ἰπάγεις εἰς Παρισίους σήμερον ;

ΚΑΜΠΡ

(ῥίπτων ἐπὶ τὴν τράπεζαν τὰς ἐφημερίδας ἧς ἀνὰ χεῖρας ἔχει.)

Ναί, ὑπάγω εἰς Παρισίους.

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἄλλ' ἐπανέρχου εἰς δευπνήσης ;

ΚΑΜΠΡ.

Ὅχι, δὲν ἔχω σκοπόν. . . δὲν δύναμαι ν' ἀναχωρήσω ἐντεῦθεν εἰμὴ μετὰ τρεῖς ὥρας. . . Δὲν ἔρχου μετ' ἐμοῦ ;

ΤΟΥΡΖΥ.

Ὅχι. Δὲν ἔχω λόγον εἰς ὑπάγω εἰς Παρισίους. . . Ἄλλως καὶ ἡ σύζυγός σου σκοπεύουσα νὰ ἱππεύσῃ μ' ἐζήτησε νὰ τὴν συνοδεύσω.

ΚΑΜΠΡ.

Εὐγε !

ΤΟΥΡΖΥ.

Πρέπει μάλιστα νὰ ἴδω τί γίνεται ὁ ἴππος μου. . . (Προχωρεῖ πρὸς τὸ βάθος.)

ΚΑΜΠΡ'

Περίμενε νά σημάνω.

ΤΟΥΡΖΥ.

Όχι... Θέλω νά ἴδω ἐγὼ αὐτὸς πῶς εἶναι ἔφθασα ὀλίγον ἀργά, καὶ ἐάν ἦναι κεκμηκώς, θά σοὶ ζητήσω τὴν Σάρβαν.

ΚΑΜΠΡ.

Πολὺ καλὰ ἴδῃ, φίλε μου.

(Λαμβάνει ἡμερησίαν).

ΤΟΥΡΖΥ,

(πλησιάζων νά ἐέλθῃ, ἐπανερχεται ἀποτόμως μετ' αἰφνιδίας ἀπεφάστως).

Μκυρίκιε, θέλω νά σοὶ λαλήσω.

ΚΑΜΠΡ.

Ἐ! Θεέ μου! Τί θέλεις; ... Εἶσαι κακοδιάθετος! Τί σημαίνει; Μετεβλήθης, φίλε μου!

ΤΟΥΡΖΥ.

Εἶμαι πάντοτε φίλος σου;

ΚΑΜΠΡ.

Τί ἐρώτησις! ἐλπίζω τοῦλάχιστον... δὲν ἔχω εἰμὴ ἓνα... ἕατις ἰσοδυναμεῖ πρὸς δέκα, τῇ ἀληθείᾳ... Ἐφ' ὅσον προβαίνω, τόσον πιστεύω ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰμὴ εἰς χρηστὸς ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὅτι εἶσαι σύ.

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἐχω ἀνάγκην τῶρα ἕλων τῶν προνομίων τῆς φιλίας. Σὲ εἰδοποιῶ ὅτι θέλω λησμονῆσαι πᾶσαν ἐπιφύλαξιν καὶ πᾶν καθῆκον.

ΚΑΜΠΡ.

Μήπως ὑπάρχωσι καθήκοντα μεταξὺ ἀμφοτέρων ἡμῶν; Ὅχι βεβαίως!

ΤΟΥΡΖΥ.

Περὶ τῆς σύζυγού σου θέλω νά σοὶ λαλήσω.

ΚΑΜΠΡ.

Ἄ!... ὄχι, ἐλπίζω, διὰ νά μοὶ εἰπῆς κακὸν περὶ αὐτῆς;

ΤΟΥΡΖΥ.

Διὰ σὲ θέλω εἰπεῖ κακόν.

ΚΑΜΠΡ.

Καλῶς! Τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς! Λέγε!

(Κάθεται παρὰ τῇ τραπέζῃ, πρὸς δεξιὰ).

ΤΟΥΡΖΥ.

Μκυρίκιε, εἰπέ μοι, πιστεύεις ὅτι ἡ σύζυγός σου εἶναι ἐντελῶς εὐτυχής;

ΚΑΜΠΡ.

Ἡ σύζυγός μου; Ἐντελῶς εὐτυχής; Καὶ διὰ τί λοιπὸν ὄχι; Τίνος στερεῖται;

ΤΟΥΡΖΥ.

Σοῦ τοῦ ἰδίου!

ΚΑΜΠΡ.

Πῶς τοῦτο; Διὰ τί;

ΤΟΥΡΖΥ.

Σκέψου!

ΚΑΜΠΡ (μετὰ σκέψιν).

Διότι ἔχω ἐρωμένες;

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἴσως διὰ τοῦτο!

ΚΑΜΠΡ.

Ἄλλ', ἐν πρώτοις, φίλε μου, τοιχότας πάντοτε εἶχον.

ΤΟΥΡΖΥ.

Ὡραία ἀπολογία!

ΚΑΜΠΡ.

εἰς πρὸς τοῦτο οὐδὲν νέον μοὶ εἶπες... Καὶ ἔπειτα, φίλε μου... Ἄλλ', ὄχι, δὲν θέλω νά σοὶ τὸ εἶπω... διότι εἶσαι ἄνθρωπος ἀπλαϊκός... σύ... Δὲν γνωρίζεις τὰς γυναῖκας... καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἤθελες σκιρτήσαι... ἤθελες σκιρτήσαι!...

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἀλλὰ, τέλος, τί;

ΚΑΜΠΡ.

Λοιπὸν, φίλε μου... ἔσο ἡσυχος, σὲ παρακαλῶ... δὲν εἶμαι διόλου ἐγὼ πεπεισμένος, ὅτι μία γυνή, ἥς ὁ σύζυγος ἔχει ἐρωμένες, εἶναι κατὰ βάθος τόσον περίλυπος.

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἄ!

ΚΑΜΠΡ.

Δὲν λέγω ὅτι τοῦτο τὴν κολακεύει... ὄχι!... Καὶ ὅμως, ἀκουσον ἀγαπητέ μοι, ἐάν ποτε νυμφευθῆς, ἐάν θέλῃς νά σὲ ἐκτιμᾷ ἡ σύζυγός σου, καὶ ἐάν δὲν ἔχῃς ἐρωμένην... καὶ περὶ τοῦτο εἶσαι πολὺ ἱκανός!... προσποιήθητι ὅτι ἔχεις.

ΤΟΥΡΖΥ.

Ποτὲ, φίλε μου!

ΚΑΜΠΡ (ἐγχερόμενος).

Ποτὲ λοιπὸν δὲν παρατήρησες ὅτι πάντες οἱ ἐξ-απατηθέντες σύζυγοι εἰσὶν ἄνθρωποι ἠθῶν ἀμέμπτων;... Τοῦτο συμβαίνει διότι αἱ σύζυγοί των τοὺς περιφρονοῦσι, φίλε μου... Δυσπομαὶ δι' αὐτάς... δὲν ἐκτιμῶ τὸ αἶσθημα τοῦτο... τὸ καταδεικνύον μόνον!... Τὸ κατ' ἐμὲ, ἐν τούτοις, ἐάν τὸ κρύπτω, ἐάν πάντοτε ποιοῦμαι περὶ πολλοῦ τὰς χάριτας, δὲν τὸ πράττω ἐκ συστήματος... ἀπὸ σκοποῦ... Ὅχι· εἶναι ἀπλῆ ἡ ὀρεξίς μου... εἶναι τὸ ἐλάττωμά μου... Πρέπει νά ἔχῃ τις πάντοτε ἐν... Πράγματι ἄλλο δὲν ἔχω...

ΤΟΥΡΖΥ.

Δὲν ἔχεις διότι δὲν δύνασαι... διότι εἰς τὴν θέ-

αίν σου δὲν δύναται τις νὰ ἔχη ἄλλο. . . Δὲν δύνασαι βεβαίως νὰ κλέψῃς, ἔ;

ΚΑΜΠΡ.

Σύγγνωθὲ μου! Δύναμαι νὰ κλέψω. . . Εἰς ὅλας τὰς θέσεις κλέπτει τις. . . Ἀλλὰ, τέλος, δὲν κλέπτω. . . ἔχω ἐρωμένας, ἀπλῶς. . . Λοιπὸν, τί; ἔχω ἐρωμένας. . . ἔπειτα; Μήπως εἴμεθα ἄγριοι, φίλε μου;

ΤΟΥΡΖΥ.

Ὅχι δά! ἀλλ' ἐπίσης, εἶπέ μοι, ποῖαν ἰδέαν ἔχεις περὶ γάμου, ἀγαπῆτέ μοι;

ΚΑΜΠΡ.

Περὶ γάμου; ἔχω τὴν ἰδέαν ἣν ὁ κόσμος ὅλος ἔχει περὶ αὐτοῦ, μοι φαίνεται! Μήπως εἶμαι ἐξαίρεσις, κατὰ τύχην;

ΤΟΥΡΖΥ.

Ὦ! ὄχι· ἀλλὰ βλέπω ὅτι ὁ γάμος διὰ σὲ εἶναι τὸ διαζύγιον!

ΚΑΜΠΡ.

Πῶς; τὸ διαζύγιον!

ΤΟΥΡΖΥ.

Δηλαδή ὅτι τὸ εὐκρινὲς διαζύγιον θὰ ἦτο ἑκατοντάκις προτιμότερον, ἠθικώτερον καὶ γυναικίον. Διότι κατὰ τὸ μικτὸν αὐτὸ διαζύγιον οἱ μὲν σύζυγοι, ἐκτὸς σοῦ, ἀπολαύουσιν αὐτοῦ πληρέστατα, εἰς δὲ τὰς γυναῖκας μένουσιν ἢ ἐγκατάλειψις, ἢ θλίψις, αἱ προσβολαί, καὶ δὲν ἔχουσι τὴν ἐλευθερίαν.

ΚΑΜΠΡ.

Ὦ! τὴν ἐλευθερίαν! τὴν ἐλευθερίαν! Πόσαι καὶ πόσαι τὴν λαμβάνουσι τότε!

ΤΟΥΡΖΥ.

Καὶ ὅσαι δὲν τὴν λαμβάνουσιν! Εὐρίσκονται τινες, ἐλπίζω. Ποῖα λοιπὸν ἡ τύχη αὐτῶν;

ΚΑΜΠΡ.

Πά! ἐδικαί σου ἰδέαι ὄλ' αὐτά. . . Ἄς ἴδωμεν. . . Λάλει εὐκρινῶς. . . Μήπως ἡ Ἰουλία παραπονῆται;

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἠξεύρεις ὅτι εἶναι λίαν φιλότιμος καὶ λίαν φρόνιμος· δὲν παραπονεῖται ποτέ· ἀλλ' εἰάν δὲν βλέπῃς ὅτι πάσχει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἐφ' ὅσον σὺ παρκετρέπεσαι. . . ἀλλοφρονεῖς τῇ ἀληθείᾳ εἰς ἄκρον.

ΚΑΜΠΡ.

Πάσχει, φίλε μου, πάσχει. . . ἀναμφιβόλως πάσχει! Ὅλαι αἱ γυναῖκες πάσχουσιν, εἰξεύρεις. . . Εἶναι τὸ ἐπιτήδευμά των. . . (κάθηται). Εἶναι ἡ ἀξίωσις των, τοῦλάχιστον. . . καὶ αἱ τελειότεραι δὲν δύναται νὰ διαφύγῃσι τὴν δυστροπίαν ταύτην. . . ἀλλὰ εὐκρινῶς, εἰάν ἡ Ἰουλία δὲν ἦτον εὐτυχῆς εἰς ἣν θέσιν εὐρίσκειται, ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ αὐτήν. Ὅσον ἀ-

φορᾷ τοῦτο ἡ συνείδησίς μου εἶναι εὐτυχῶς ἡσυχος. . . Εἰργάσθην δεκαπέντε ἔτη τοῦ βίου μου ἵνα τριπλασιάσω τὴν περιουσίαν μου καὶ εὐχαριστήσω τὰς ἐπιθυμίας της, καὶ τὰς ἐμὰς, εἶναι ἀληθές. . . ἀλλὰ τέλος. . . ἡ Ἰουλία, ὡς πᾶσαι αἱ γυναῖκες, ἠγάπα σφόδρα τὴν πολυτέλειαν, τὰς ἐορτὰς, τὰ θεάτρα, τοὺς ἵππους, τοὺς ἀδάμαντας. . . ἀπολαμβάνει τούτων ἀπάντων. . . καὶ ἀπολαμβάνει ἐν ἀφρονίᾳ. . . ἔχει περισσότερα ἢ ὅσα ἐπιθυμεῖ. . . Τοῦτο ὡς φαίνεται τὴν κάμνει νὰ πάσχη!

ΤΟΥΡΖΥ.

Αἱ γυναῖκες ἀγαπῶσιν ὅλα αὐτά, τοῦτο ἀληθές, ἀγαπῆτέ μοι, ἀλλ' ὑπάρχει τι τὸ ὁποῖον ἀγαπῶσι πλειότερον ἀκόμη.

ΚΑΜΠΡ.

Τί;

ΤΟΥΡΖΥ (ἀπλοῦστατα).

Νὰ τὰς ἀγαπῶσι.

ΚΑΜΠΡ.

Ναί. . . ναί. . . μὲ κιθάραν. Εἶναι πολὺ καλόν.

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἄ! Μουρίκις, ἄκουσον, πρέπει νὰ σοὶ εἰπῶ ὅλην μου τὴν ἰδέαν. . . Δὲν ἐκτιμᾷς ἀρκούντως τὴν σύζυγόν σου. Διὰ θεάτρων, δι' ἵππων, δι' ἀδαμάντων, πληρόνεται αἱ ἐρωμένας, καὶ ὄχι αἱ σύζυγοι. Χρηστὴ σύζυγος, σύζυγος εἰς ἣν ἐμπιστεύεσαι τὸ ὄνομα, τὰ τέκνα, τὴν τιμὴν σου, ἣτις διατελεῖ ὅσα ἀναμέσον ὅλων αὐτῶν τῶν τοῦ κόσμου διαφθορῶν πιστὴ φύλαξ πάντων τούτων τῶν ἱερῶν κειμηλίων, ἣτις καθ' ἑκάστην ἐσπέραν καὶ πρῶτον σοὶ ἀποδίδαι αὐτὰ ἀκηλίδωτα ὡς τὰ παρέλαβεν, ἣτις περικλείει αἰωνίως ἐν τῇ οἰκίᾳ σου τὸ θέλημα τῆν ἀξιοπρέπειαν, τὸν σεβασμόν. . . τοιαύτη σύζυγος πρέπει ν' ἀνταμείβηται δι' ἀγάπης.

ΚΑΜΠΡ.

Ἀναμφιβόλως!

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἀγάπη λοιπὸν αὐτήν! διότι τέλος, δὲν τὴν κατέστησες ἄγαλμα, πιστεύω. Δὲν τῇ ἀφήρπασες τὴν καρδίαν ἐκ τοῦ στήθους. . . Λοιπὸν, ἡ καρδία αὐτῆ πρέπει νὰ ζήσῃ. Ἡ καλλιτέρα. . . ἡ τελειότερα γυνὴ, ἔστω! ἀλλὰ ἡ καλλιτέρα ὡς καὶ ἡ χειροτέρα. . . καὶ τοῦτο εἶναι ἡ δόξα των. . . θέλει λησμονήσῃ τὴν πολυτέλειαν, τὰς ἐορτὰς, τοὺς ἀδάμαντας. . . τὸν ἄρτον, εἰάν ᾔνοι ἀνάγκη. . . μᾶλλον ἢ τὴν ἀγάπην.

ΚΑΜΠΡ.

Ἄ ταλίπωρε Τουρζύ! εἰάν ἔχῃς τὰς αὐτὰς ἰδέας ὅταν ὑπανδρευθῆς, σοὶ διαβεβαίω ὅτι θ' ἀπολέσῃς τὴν σύζυγόν σου. Σύζυγος ὅστις λαλεῖ περὶ ἀγάπης εἰς τὴν γυναῖκά του, πράττει τὸ αὐτὸ ὡσεὶ τῇ ἀνεγίνωσκεν κίσχη βιβλία.

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἐάν τὸ πιστεύης... εἶσαι πολὺ εὐτυχής. Ἡ εὐδαιμονία δὲν εἶναι μέχρι τέλους ὑγιής. Σ' ἐγνώρισα ἔχοντα εὐγενεστάτην ψυχὴν... καὶ ἔάν ποτὲ ὁ Θεὸς νὰ μὴ τὸ δώσῃ! σὲ ἐγγίσῃ ἢ δυστυχία θέλεις μάθει ὅτι ὑπάρχει μεταξύ δύο ἀνθρωπίνων ὄντων ἄλλη ἀγάπη διαφορητικὴ ἐπίσης περὶ ἧς λαλεῖς πρὸς τὰς ἐρωμένους σου.

ΚΑΜΠΡ (ἐκρῶς. Ἐγείρεται).

Τέλος... εἶπέ μου... τί; Μήπως μοὶ διαβιβάζεις ἐντολὴν τινα; Ἀπίθανον. Διότι ἡ σύζυγός μου ἐκτὸς τῶν ἄλλων προτερημάτων της, ἔχει ἐν γένει πολλὴν φιλοκαλίαν, καὶ δὲν ἤθελε τὸ ἀποδείξει ἔάν, μετὰ πεντεκαίδεκα καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν γάμον, καὶ ὅταν ἔλθουν δύο τέκνα μεγάλα ὡς αὐτὴ, ἐλάμβανεν αἴφνης ἦθος Ἀριάδνης ἐπὶ τοῦ βράχου της!

ΤΟΥΡΖΥ, (μὲ φωνὴν βραχυτέραν).

Ἡ σύζυγός σου οὐδὲν μοὶ ἐξωμολογήθη, σοὶ δίδω περὶ τούτου τὸν λόγον μου· ἀλλ' ἔφθασα καθ' ἣν στιγμὴν ἡ θυγάτηρ σου ἀνεχώρει. Ἡ μήτηρ της μὲ παρεπονήθη, ἠθέλησα νὰ σοὶ τὸ εἶπω... καὶ νὰ σὲ καθικατεύσω... νὰ σὲ καθικατεύσω νὰ τῇ ἀφῆσῃς τὴν θυγατέρα της.

ΚΑΜΠΡ.

Ἄ! ὡς πρὸς τοῦτο, ἐννοῶ τὴν λύπην ἣν αἰσθάνεται ἡ σύζυγός μου, καὶ τὴν συμμερίζομαι... Ἀλλὰ, βλέπεις, ἔχω ἰδέας καθαρωτάτας περὶ τῆς ἀνατροπῆς τῶν νεανίδων· μανθάνω ὅτι ἡ θυγάτηρ μου εἶναι χρηστοτάτη, ὕπερ σπανιώτατον, καὶ ἠθέλησα νὰ τὴν ἀπομακρύνω ὅσον ἔνεστι πασῶν τῶν διαφθορῶν, αἰτινες εἰσδύουσι παρὰ τὴν θέλησιν ἡμῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ μας διὰ τῶν λόγων τοῦ κόσμου, διὰ τῶν ἑορτῶν, διὰ τῶν ἐν τῇ τραπέζῃ συνδιαλέξεων, κτλ. Κάκιστα ταῦτα πάντα.

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἐστω. Ἀλλ' ἄπασαι αἱ προφυλάξεις δέον νὰ ἔχωσιν ἐν τέλος. Λοιπὸν, ἀπόδος αὐτῇ τὴν θυγατέρα της, φίλε μου... Σὲ βεβαίω ὅτι εἶναι καιρός.

ΚΑΜΠΡ.

Τὸ προσεχὲς ἔτος. Ἀπερασίσθη.

ΤΟΥΡΖΥ,

(ἐγγίζων τὸν βραχίονά του μετ' ἐπιμονῆς καὶ συγκινήσεως).
Σὲ παρακαλῶ.

ΚΑΜΠΡ (ἐξεργιζόμενος).

Ἄ! Μ' ἐνοχλεῖς!

ΤΟΥΡΖΥ, (μετὰ δυνάμεως).

Ἄ! Λοιπὸν!...

ΚΑΜΠΡ.

Τί λοιπὸν;

ΤΟΥΡΖΥ.

Λοιπὸν... ὁ Θεὸς εἰξεύρει ἐάν ὑπάρχῃ γυνὴ ἐν τῷ κόσμῳ ἣν τιμῶ πλείυτερον τῆς ἐδικῆς σου, ἀλλ' ὅταν τὴν ἀπελπίζης διὰ τῆς διηνεκοῦς σου ἐγκαταλείψεως, ὅταν ἡ καρδιά της δὲν ἤξεύρῃ ποῦ νὰ τραπῇ, ὅταν τὴν περιβάλλῃς διὰ τῶν ἐρωμένων σου... καὶ τολμᾷ ἀκόμη νὰ τῇ ἀποσύρῃς τὴν θυγατέρα της... δὲν σὲ εὐρίσκω μόνον σκληρόν... σὲ εὐρίσκω... καὶ θρασὺν!

ΚΑΜΠΡ, (ψυχρότατα).

Ἄ! μέγας ὁ ζῆλός σου, φίλε μου.

ΤΟΥΡΖΥ, (μετὰ τινα σιωπῆν).

Συγγνώμην!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Οἱ αὐτοί, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Μία ἐπιστολὴ κύριε;

ΚΑΜΠΡ.

Πόθεν;

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Ἐκ τῆς σκιάδος τῶν Πτελεῶν.

ΚΑΜΠΡ.

Ἄ!

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Πιστεύω ὅτι ζητεῖται ἀπόκρισις.

ΚΑΜΠΡ.

Καλὰ... θὰ τὴν στείλω... Μὲ συγχωρεῖτε, Μάξιμε, βεβαίως;

(Ἐξίρχεται πρὸς ἀριστερά).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ΤΟΥΡΖΥ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

ΤΟΥΡΖΥ.

Αὐγουστε!

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Κύριε;

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἡ Κυρία Κάμπρ δὲν κατῆλθεν ἀκόμη;

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Ὅχι, κύριε, ἀκόμη· ἀλλὰ δὲν θὰ βραδύνῃ, διότι οἱ ἵπποι εἰσὶν ἔτοιμοι.

ΤΟΥΡΖΥ.

Θὰ μοὶ κάμῃς τὴν χάριν νὰ τῇ εἰπῆς ὅτι τὴν παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃ... ἐπειδὴ μὲ περιμένουσιν εἰς τὴν οἰκίαν μου... ὅτι θὰ τὴν γράψω τὸ ἔσπερας.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Ἴδου ἡ κυρία.
(ἡ Ιουλία εἰσέρχεται ἐξ ἀριστερῶν, ὁ Αὐγουστος ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

ΤΟΥΡΖΥ, ΙΟΥΛΙΑ,

(ἐνδεδυμένη ἐνδυμασίαν ἱππασίας, καὶ τὴν πῖλον κρατοῦσα ἀνὰ χειρᾶς).

ΙΟΥΛΙΑ.

Πῶς! Τί σημάζει τοῦτο; Ἄνχωρεῖτε;

ΤΟΥΡΖΥ.

Θεέ μου! ναί... Εἶναι γελοιοδέστανον... ἀλλ' εἶχον λησμονήσει ὅλως διόλου ὅτι μ' ἐπερίμενον εἰς τὴν οἰκίαν μου σήμερον μετὰ μεσημβρίαν.

ΙΟΥΛΙΑ.

Μήπως ἐφιλονεικήσατε, ἔ;

ΤΟΥΡΖΥ.

Μὲ τὸν Μκυρίκιον;... ὦ! ὕψιστε Θεέ, ὄχι! ἀπλῶς ὅ,τι σὺ εἶπον. Συνέντευξις ὑποθέσεων τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ ἀνεμνήσθην.

ΙΟΥΛΙΑ (κινῶσα τὴν κεφαλὴν).

Ὄχι.

ΤΟΥΡΖΥ.

Σὰς βεβαίῳ.

ΙΟΥΛΙΑ.

Ὄχι... καὶ μάλιστα μὲ ἀφίνετε διὰ πολὺν καιρὸν... Λοιπὸν, ἔσο εἰλικρινής, ὅπως συνήθως. Ὁμολόγησον αὐτό.

ΤΟΥΡΖΥ.

Εἶναι ἀληθές.

ΙΟΥΛΙΑ.

Διὰ τίς... Ἄ! τὸ εἰξεύρω... Μὲ τιμωρεῖτε διὰ τινὰς ἀθλίους λόγους φιλαρεσκείας ὅστινες μὲ διέφυγον πρὸ ὀλίγου, καὶ διὰ τοὺς ὁποίους ἐρυθρίασα ἅμα ὡς ἐπρόφερον αὐτούς.

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἀλλά, σὰς ὀρκίζομαι... δὲν παρετήρησα μάλιστα.

ΙΟΥΛΙΑ.

Ὁμοί! πρὸ ἐτῶν εἶσθε ὁ μάρτυς τοῦ βίου μου, εἰξεύρατε ἐὰν εἶμαι φιλάρεσκος... ἀλλ' ὑπάρχουσι στιγμαὶ καθ' ἃς πάσχει τις τοσοῦτον ὥστε πρέπει νὰ κάμνη νὰ πάσχη καὶ ἄλλος τις... Εὐρέθητε δυστυχῶς εἰς ταύτας... τέλος, ἦτο δεινόν, τὸ ὁμολογῶ, νὰ θέσῃ τις ἐνάρετον ἄνθρωπον εἰς δοκιμασίαν... καὶ τῇ ἀληθείᾳ τοῦτο ἦτο τόσον μακρὰν τῆς σκέψέως μου! Τοῦναντίον, τοσοῦτον σὰς εὐγνωμονῶ, τοσοῦτον σὰς εὐγνωμονῶ!...

(Σταματῆ).

ΤΟΥΡΖΥ, (διὰ φωνῆς βραχείας καὶ ὀλίγον τι χαμηλῆς).

Διὰ ποῖον λόγον;... Διότι σὰς ἀγαπῶ;

ΙΟΥΛΙΑ, (ζωηρῶς).

Διότι δὲν μοὶ τὸ λέγετε!

ΤΟΥΡΖΥ.

Καὶ ἐὰν πλέον δὲν ἔχω τὸ θάρρος αὐτό;

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἐὰν δὲν τὸ ἔχετε πλέον, ἔπρεπε τῷ ὄντι ν' ἀνχωρήσατε· ἀλλὰ διὰ τί; Τί λοιπὸν μετεβλήθη;... Σύγγνωθί μοι ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ μου... εἶναι παράδοξος, τὸ αἰσθάνομαι· ἀλλ' εὐρίσκομαι εἰς τοσαύτην ἔνδειαν εὐνοίας, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω ν' ἀπολέσω καὶ τὴν σὴν... καὶ ὅποιαν εὐνοίαν!... Πιστεύσατε ὅτι δὲν εἰξεύρω νὰ τὴν ἐκτιμῶ... τόσον ἀγαπητῆ, τόσον τρυφερᾶ, τόσον γενναίκα... ἐννοοῦσα τὰς θλίψεις μου χωρὶς νὰ παραπονῶμαι δι' αὐτάς, παραγοροῦσά με δι' αὐτάς χωρὶς νὰ μοὶ λαλήῃ περὶ αὐτῶν, κατέχουσα τὴν καρδίαν μου χωρὶς νὰ τὴν διαταράτῃ;... Ὑπερήφανον φιλανθρωπίαν ἐξήσκαίς ἐπ' ἐμέ!... Διὰ τί νὰ μοὶ τὴν ἀπαρνήσαι τώρα;

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἄ!... διότι δὲν δύναμαι πλέον νὰ φέρω τὸ προσωπεῖον τοῦτο τῆς φιλίας, διότι μὲ βαρύνει, διότι ἐξητλήθησαν αἱ δυνάμεις μου!... Τί θέλετε; Ἐπὶ ἔτη ὀλόκληρα παλαίει τις, μάχεται ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος, ὑπὲρ τῆς πίστεως, ὑπὲρ τῆς τιμῆς... καταπατοῦσι, συνθλίβουσι διὰ τῶν δύο χειρῶν τὰ πνευμοῦντα τὴν καρδίαν ὑμῶν αἰσθήματα, τὴν εὐσπλαγχνίαν, τὴν τρυφερότητα, τὴν ὀργὴν, τὴν ἀπελπισίαν... καὶ ἐξαίφνης ἐπέρχεται ὥρα τις κατὰ τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα ὅτι δὲν εἴμεθα πλέον κύριοι, ὅτι ἡ καρδία ἐκχειλίζει, ὅτι τὸ πᾶν συμπαρασύρει... ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον καθῆκον, πίστις, τιμῆ... ὅτι ἀγαπῶμεν, ἀγαπῶμεν... ἀγαπῶμεν, καὶ οὐδὲν πλέον!...

ΙΟΥΛΙΑ, (μετὰ τόνον μομφῆς καὶ λύπης).

Φίλε μου!

ΤΟΥΡΖΥ.

Φίλος σας... δὲν εἶμαι πλέον, σὰς τὸ εἶπον!... Δὲν δύναμαι πλέον, δὲν θέλω πλέον νὰ εἶμαι!... καὶ ἐὰν παρέμενον πλησίον σας, δὲν θὰ εἶχον πλέον εἰμὴ μίαν σκέψιν... νὰ σὰς ἀπολέσω, νὰ σὰς συμπαρασύρω μετ' ἐμοῦ ἐν τῇ ἀβύσσῳ ἵνα σὰς ἀποσπᾶσω ἀσφαλέστερον ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἵνα σὰς ἐνώσω μετ' ἐμοῦ διὰ παντός!

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἀκούω... δὲν ἐννοῶ... Σεῖς λαλεῖτε;

ΤΟΥΡΖΥ,

(πίπτων ἐπὶ κλισίῳ παρὰ τῇ τραπέζῃ, πρὸς ἀριστερά).

Ἐ! ὕψιστε Θεέ! δὲν ὑπῆρξα ἄρᾳ γε ἀρκούντως χρηστὸς ἄνθρωπος, ἀς ἴδωμεν! ἀρκούντως καλὸς, ἀρκούντως ὑπομονητικὸς... πρὸ ἐτῶν ἀφ' ἧς εὐρί-

σκομπι ὑπὸ τὸ θέλημα τῆς καλλονῆς, τῶν ἀρετῶν, τῶν παθημάτων σας, ἀγαπῶν ὑμᾶς ἐμμανῶς, σχεδὸν λειποθυμῶν ἅμα ὡς ἡ χεὶρ ὑμῶν ἐγγίσθη τὴν ἐδικήν μου, ἅμα ὡς τὸ ἐνδυμά σας κινήσῃ τὸν ἀέρα περὶ ἐμὲ, πλήρη ἔχων τὴν καρδίαν λόγων λατρείας, οἵτινες κατακαίουσι τὰ χεῖλη μου καὶ τοὺς ὀποίους κρατοῦσιν αὐτά. . . Καὶ διὰ τίνα τόσοι σεβασμοί, τόση καλωσύνη, τόσα βάσανα. . . διὰ τίνα; . . ὦ! μὴ φοβοῦ τίποτε. . . ὄχι! οὐδένα κατηγορῶ. . . Ἐγὼ μόνος. . . ἐγὼ μόνος εἶμαι ἔνοχος, τοῦτο ἀληθές! (Ἐγείρεται).

ΙΟΥΛΙΑ.

Ναί. . . σεῖς μόνος. . . καὶ πολλὸ ἔνοχος! . . Ἰγίαινε! . . .

ΤΟΥΡΖΥ, (ἐπαναρχόμενος).

Καὶ ἐν τούτοις τίς μ' ἔφερεν ἐδῶ; Τίς μὲ κατέστρεψε προδότῃ τῆς φιλίας καὶ τῆς τιμῆς; Δὲν εἶχον γεννηθῆ διὰ νὰ μιμηθῶ τὸ πρόσωπον τοῦτο, ὁ Θεὸς τὸ εἰξεύρει. . . καὶ σεῖς τὸ εἰξεύρετε καὶ ἐὰν σὰς εἶχον ἰδεῖ ἀγαπωμένην, εὐτυχῆ, τιμωμένην, ποτέ. . . ποτέ δὲν ἤθελον συλλάβει τὴν ἄτιμον ἰδέαν νὰ προσβάλω τὴν εὐτυχίαν σας. Θὰ μοὶ ἦτο ἰερά! . . Ἀλλὰ νὰ βλέπω ὑμᾶς. . . ὑμᾶς τόσον ἀξίαν νὰ παράσχῃτε τὴν εὐτυχίαν καὶ νὰ τὴν αἰσθανθῆτε, ὑμᾶς τῆς ὁποίας ὁ ἔρωσ μοὶ ἐφκίνητο, ὅταν ἐσκεπτόμην εἰς αὐτὸν, μέθῃ ἀδύνατος. . . ὑμᾶς ἥτις ἠθέλατε καταστήσει τὸν βίον μου ἐνούμενον μετὰ τοῦ ἐδικοῦ σας καθαρὰν τίνα μαγείαν. . .

ΙΟΥΛΙΑ, (ἐλίγον τι παράφορος καὶ λειποθυμοῦσα).

Σὰς ἰκετεύω. . . σὰς ἰκετεύω. . . ἀναχωρήσατε!

ΤΟΥΡΖΥ.

Νὰ βλέπω τὴν τόσον γλυκεῖαν καὶ τόσον ὑπερήφανον αὐτὴν καρδίαν, τὴν χαρίεσσαν αὐτὴν ψυχὴν, τὴν τελείαν αὐτὴν χάριν. . . ὅ,τι τέλος εἶσθε. . . ὄλον τοῦτο ἀπολλύμενον. . . περιφρονούμενον. . . ὑβριζόμενον. . .

ΙΟΥΛΙΑ, (ἀναλαμβάνουσα τὴν θέσιν της).

Ἄφρατέ με παρευθὺς, τὸ ἀπαιτῶ!

ΤΟΥΡΖΥ.

Λοιπὸν, τοῦλάχιστον, ἐὰν πρέπη νὰ σὰς ἀπαρνηθῶ. . . ἐὰν δὲν θέλετε εὐτυχίαν. . . οἶμοι! τόσοι τεταραγμένῃ. . . ἦν δύναμαι νὰ σὰς προσφέρω, διὰ τῆς ζωῆς μου ἦν εἰς σὰς ἀφιερῶ, διὰ τῆς τιμῆς μου ἦν σὰς ἐγκαταλείπω. . .

ΙΟΥΛΙΑ.

ὄχι! . . ποτέ! . . Ἀλλ' ἀναχωρήσατε λοιπὸν! . . Ἐκεῖ εἶναι ὁ θάνατος!

ΤΟΥΡΖΥ.

Λοιπὸν, θὰ εἰξεύρετε τοῦλάχιστον. . . θὰ ἀναμνήσκεσθε πάντοτε ὅτι ὑπῆρξε δικαιοσύνη δι' ὑμᾶς. . .

ὅτι ἅπαξ κατὰ τὸν βίον σας ἠγαπήθητε ὡς ὑπῆρξατε ἀξία ν' ἀγαπηθῆτε. . . πολλὸ ν' ἀγαπηθῆτε, ἐννοεῖτε; . . νὰ λατρευθῆτε. . . μέχρι μανίας! . .

ΙΟΥΛΙΑ, (φεύγουσα).

Ἄκουσον!

(Ἡ φωνὴ τοῦ Κάμπρ, ἔξωθεν).

Ἐὰν ἀνεχώρησαν, ἡ Φραγκίσκα ἄς φέρῃ τὴν ἐπιστολήν.

ΙΟΥΛΙΑ.

Ὁ σύζυγός μου! . . Ἐξέλθετε! . . Εἶμαι λίαν τεταραγμένη! Ἐξέλθετε! . .

(Ὁ Τουρζὺ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ βήτους).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ.

ΙΟΥΛΙΑ, ΚΑΜΠΡ.

(εἰσερχόμενος ἐκ δεξιῶν. — Ἡ Ἰουλία προσπαθεῖ ν' ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησίν της, δευθετεῖ τὴν κόμην της ἀπέναντι κατόπτρου, στρέφουσα τὰ νῦτα εἰς τὸν σύζυγόν της).

ΚΑΜΠΡ.

Ἄ! ἰδοὺ εἶσαι ἔτοιμος!

ΙΟΥΛΙΑ.

Ναί.

ΚΑΜΠΡ.

Καὶ ὁ Τουρζὺ, ποῦ εἶναι;

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἐκεῖ, εἰς τὴν αὐλήν, πιστεύω.

ΚΑΜΠΡ.

Εἰπέ μοι ἀγαπητή μοι, μήπως ἐσκέπτεσο νὰ συμπαράλαβῃς τὴν Φραγκίσκαν;

ΙΟΥΛΙΑ.

Ναί. . . Δὲν ἔχω εἰμὴ αὐτήν. . . εἰξεύρεις ὅτι ὁ Ἰουστίνος ὑπῆγε μετὰ τῆς συζύγου του νὰ συνοδεύσῃ τὴν Καικίλιν.

ΚΑΜΠΡ.

Καὶ ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην τῆς Φραγκίσκας, ἵνα κομίσῃ ἐπιστολήν τινὰ ἀρκοῦντως κατεπείγουσαν.

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἀπόστειλον αὐτήν. Ἀδιαφορῶ ὅπως διόλου περὶ αὐτῆς. . . ἐὰν ἐξέλθῃ, διότι ὁ καιρὸς φαίνεται πολὺ ἀχρεῖος.

ΚΑΜΠΡ.

Ἐξέλθε λοιπὸν, ἀγαπητή μου, τοῦτο θὰ σὲ ὠφελήσῃ. . . Ἐὰν ἡ θύελλα ἐκραγῇ, προφυλάχθητι ὑπὸ τὴν στέγην τῆς οἰκίας τοῦ φύλακος, ἢ εἰς τὸν ἀγροτικὸν οἶκον, ἀδιάφορον ποῦ. . . Εἶναι τὸ νέον σου ἐνδυμα, τοῦτο; . . Ἄς ἰδῶμεν. Θεέ! πόσον εἶσαι ὠραία!

ΙΟΥΛΙΑ.

Μὲ ἐκπλήττεις πολὺ.

Διὰ τί ;
ΚΑΜΠΡ.

ΙΟΥΛΙΑ.
Περιποιητικὴ λέξις εἰς τὸ στόμα σου ! . . ἀπει-
θουομένη εἰς ἐμέ !

ΚΑΜΠΡ.

Ἐάν δὲ σὲ περιποιῶμαι συχνότερον, πράττω τοῦτο
διότι προϋποθέτω ὅτι ἄλλοι ἀναλαμβάνουσιν αὐτό.

ΙΟΥΛΙΑ, (μετ' εἰρωνείας θλιβεραῖς).

Καὶ πιστεύεις ὅτι εἶναι τὸ αὐτό !

ΚΑΜΠΡ.

Ἄλλως καὶ νομιζῶ, ἀγαπητὴ μου, ὅτι ἡ καλλι-
τέρα περιποίησις τὴν ὁποῖαν δύνανται τις νὰ κάμῃ
πρὸς γυναῖκα, εἶναι τὸ νὰ τὴν νυμφευθῇ.

ΙΟΥΛΙΑ.

Παρήλθε τόσος καιρὸς !

ΚΑΜΠΡ.

Ἀλλὰ τοῦτο διαρκεῖ πάντοτε, εἶναι διαρκῆς πε-
ριποίησις . . πρὸ πάντων ὅταν δὲν μετανοήσῃ τις
διὰ τοῦτο.

(Φιλεῖ τὴν χεῖρα αὐτῆς).

ΙΟΥΛΙΑ, (παρατηροῦσα αὐτὸν μετὰ δειλῆς τρυφερότητος)

Εἶναι ἀληθές ;

ΚΑΜΠΡ.

Ἐντελέστατα . . (Πλησιάζει αὐτήν). Ἄλλ' ἄς παρα-
τηρήσω τοὺς ὀφθαλμούς σου ; . . Ἐνεκὰ τῆς Καικί-
λης, δὲν ἔχει οὕτω ; Θεὲ μου ! σὲ βεβαιῶ ὅτι τοῦτο
μ' ἐλύπησεν ὅσον καὶ σέ . . ἀλλὰ τόσον φοβοῦμαι
τῶν νεκνίδων τὴν μετὰ τοῦ κόσμου σχέσιν . . καὶ
θέλω ἡ θυγάτηρ μου νὰ γίνῃ ἀξιοπρεπῆς γυνή . . ὡς
ἡ μήτηρ της.

ΙΟΥΛΙΑ.

Εἶσαι καλὸς καὶ διὰ τοῦτο μοι λέγεις τοῦτο !

ΚΑΜΠΡ.

Ἄσχι μόνον ὠραία ὡς ἡ μήτηρ της, ἀλλὰ χρηστὴ
καὶ δικαία ὡς αὐτή.

ΙΟΥΛΙΑ, (στηριζομένη ἐπ' αὐτὸν καὶ παρατηροῦσα αὐτόν).

Ἀκόμη ! . . ἀκόμη ! . . Τόσον μὲ κολακεύει . . τό-
σον μὲ ἐμψυχώνει μία μόνη λέξις ὡς αὐτή !

ΚΑΜΠΡ.

Εἰζύρεις ὅτι φύσει δὲν εἶμαι πολὺ εὐαίσθητος . .
ἀλλὰ εἰς τὴν καρδίαν μου τίποτε δὲν ἀπώλεσας,
καὶ σὲ ἀγαπῶ πολὺ, ἔσο βεβαία . . Σὲ ἀγαπῶ πολὺ.

ΙΟΥΛΙΑ,

(μετὰ διαχύσεως, κλίνουσα ὡσεὶ διὰ νὰ τῆ φιλήσῃ τὴν χεῖρα).

ὦ ! εὐχαριστῶ.

ΚΑΜΠΡ.

Ἐ . . Ἐ, εἶσαι τρελλή ! . . Ἄσχι δά ! πρέπει ν' ἀ-
ναχωρήσω, ἐγώ . . (Παρατηρῶν τὸ ἀρολόγιόν του). Δύο
ὥραι καὶ ἡμίσεια . . ἀκριβῶς ἡ ὥρα . . (Ἰπάγει νὰ

παραλάβῃ τὰς ἐφημερίδας, καὶ προσθέτει μετὰ τινα παῦσιν).
Ἄ ! ναι, ἀγαπητὴ μου, ἤθελον νὰ σοὶ εἶπω . . Γνω-
ρίζεις τὴν κυρίαν Κρεσσέυ ;

ΙΟΥΛΙΑ, (ἀκριβῶς ἐξαίφνης).

Ἐξ ὀνόματος.

ΚΑΜΠΡ.

Πρὸ τινος κατόκησεν εἰς τὰ πέριξ εἰδῶ. Εἶναι νε-
αρά τις γυνὴ εἰς θέσιν ἔχει εὐχάριστον, κεχωρισμένην
τοῦ συζύγου της, ὅστις εἶναι εἰδὸς τι μακνιώδους . .
Αὐτὴ φημιζεται ὡς πολὺ καλὴ . . πολὺ μᾶς συνει-
στῶσιν αὐτὴν οἱ φίλοι Λωτιέρ, Τρεδιόν καὶ ἄλλοι .
Ἐάν ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἐκ τύχης, ὡς γειτό-
νισσα, θὰ ἦσο πολὺ καλὴ ἐάν τὴν ἐδέχεσο, τί λέ-
γεις ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Καλὰ, φίλε μου.

ΚΑΜΠΡ.

Τώρα λοιπὸν σὲ ἀφίνω. Πιθανὸν αὔριον νὰ ἐπι-
στρέψω. Καλὴν νύκτα !

ΙΟΥΛΙΑ.

Καλὴν νύκτα !

(Ἐξέρχεται).

ΙΟΥΛΙΑ, (μόνη).

(Μετὰ σιγὴν ἀπαλπισίας, ἀνακράζει μετὰ λύπης). Ἐχάθην !

(Ἐπιταὶ συνέχεια.)

2.

ΙΟΥΔΙΑ.

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΠΕΖΟΝ ΛΟΓΟΝ.

(Συνέχ. Ἴδε φολ. 463.)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἡ αὐτὴ σκηνογραφία.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΚΑΜΠΡ, ἔπειτα ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

ΚΑΜΠΡ,

(εἰσερχόμενος ἐκ τοῦ βάθους, ἀποβάτει τὸν πῖλόν του, καὶ ἀπιστρέφων πρὸς τὴν θύραν, φωνεῖ).

Αὐγουστε! . . .

(Κάθηται πρὸ τῆς τραπέζης καὶ προπαρασκευάζεται νὰ γράψῃ).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Κύριε!

ΚΑΜΠΡ

(παραδίδων αὐτῷ τὸ ἐπαναφορίον του).

Ἵπαγε νὰ εἶπῃς νὰ ζεύξωσι τὴν μικρὰν ἄμαξαν ἐντὸς εἴκοσι λεπτῶν τῆς ὥρας. . . Δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὑπάγω πεζός . . . ἡ βροχὴ κατερρύπανε τὰς ὁδοὺς. . . Θὰ ἀναχωρήσω διὰ τοῦ σιδηροδρόμου τῆς τετάρτης καὶ ἡμισείας.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Πολὺ καλὰ, κύριε. . . Κύριε, μήπως κατελήφθητε ὑπὸ τῆς θυέλλης;

ΚΑΜΠΡ.

Ναί. Ἦμην εἰς τὴν ἑπαυλιν εὐτυχῶς. Ἐπρεπε νὰ μείνω ἐκεῖ. . . Ἡ Κυρία δὲν ἐπανῆλθε;

(Κάθηται πρὸ τῆς πρὸς ἀριστερὰ τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκεται ἡ ἀναγκαία βλῆ πρὸς γραφὴν.)

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Ὄχι, Κύριε.

ΚΑΜΠΡ.

Εἶπέ μοι. . . Ἡ Φραγκίσκα ἐπέστρεψεν;

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Ἐκ τῆς σκιάδος τῶν Πτελεῶν; . . Ναί, κύριε, πρὸ πολλοῦ.

ΚΑΜΠΡ (ἀρχόμενος νὰ γράψῃ).

Εἶπέ εἰς αὐτὴν νὰ ἐτοιμασθῇ ν' ἀναχωρήσῃ ἐντὸς ὀλίγου. Ἔχω καὶ ἄλλην ἐντολὴν νὰ τῇ ἀναθέσω.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Πολὺ καλὰ, κύριε.

ΚΑΜΠΡ.

Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκούω ἵππους. . . ἰδὲ λοιπόν.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ (πλησιάζων εἰς τὸ παράθυρον.)

Ναί, κύριε· ἡ κυρία εἰσέρχεται.

ΚΑΜΠΡ.

Ὁ Κ. Τουρζὺ δὲν εἶναι μετ' αὐτῆς;

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Ἴδου αὐτὸς, κύριε.

ΚΑΜΠΡ.

Ἵπαγε, Αὐγουστε. Προειδοποίησον τὴν Φραγκίσκαν. Θὰ τῇ παραδώσω τὴν ἐπιστολήν μου ὅταν θ' ἀναχωρήσω.

(Ὁ Αὐγουστος εἰσέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΤΟΥΡΖΥ, ΚΑΜΠΡ.

(Ὁ Τουρζὺ μένει ἑκθαμβὸς παρατηρῶν τὸν Κάμπρ.)

ΚΑΜΠΡ

(χωρὶς νὰ στραφῇ ὀπίσω, τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα).

Καλὴν ἡμέραν.

ΤΟΥΡΖΥ

(χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ τὴν χεῖρα τοῦ Κάμπρ.)

Δὲν ἀνεχώρησες;

ΚΑΜΠΡ.

Ἀδύνατον. Ἦμην ἔτοιμος, ἀλλ' ἡ θύελλα μὲ ἐμπόδισε. Διὰ τί δὲν λαμβάνεις τὴν χεῖρά μου;

ΤΟΥΡΖΥ.

Τὴν χεῖρά σου; . . συγγνώμην . . . δὲν ἔβλεπον.

ΚΑΜΠΡ (γράφων πάντοτε).

Ἐβλεπες πολὺ καλῶς. . . Ἀλλὰ θὰ ἐξετάσωμεν τὸ πρᾶγμα μετ' ὀλίγον. (Σιγῇ. — Τὸ ἄχρὸν πρῶτον τοῦ Τουρζὺ μαρτυρεῖ ἀνήσυχον ἀβεβαίτητα.) Ὁ κατακλυσμὸς αὐτὸς δὲν σᾶς κατέλαβεν, ἐλπίζω.

ΤΟΥΡΖΥ.

Ὄχι· εἰσῆλθομεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ φύλακος ἐφ' ὅσον ἔβρεχε.

ΚΑΜΠΡ.

Τούτο και ἐγὼ διενουόμην. . . Καὶ τίς ἐκράτησε τοὺς ἵππους;

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἀλλὰ. . . ὁ φύλαξ σου.

ΚΑΜΠΡ

(μετὰ τινα παύσιν, τελειῶν τὴν ἐπιστολήν του).

Ἰδοῦ. . . ἐτελείωσα! (Ἐγείρεται.) Τώρα, δός μοι τὴν χεῖρά σου! (Ὁ Τουρζὺ τῷ τὴν δίδει.) Μοὶ τὴν ἤρνεῖσαι πρὸ ὀλίγου ἐκδικουμένός με διὰ τὴν κακὴν ὑποδοχὴν ἣν ἔκαμα εἰς τὰς νουθεσίας σου;

ΤΟΥΡΖΥ (σκυθρωπὸς καὶ δισταζών).

Ἰσως. . .

ΚΑΜΠΡ.

Τί θέλεις, φίλε μου; τούτο εἶναι ἡ αἰώνιος ἱστορία. Γλυκὸ εἶναι τὸ νὰ ἔχη τις ἄδικον, καὶ σκληρὸν τὸ ν' ἀκούῃ ἐπιτιμώμενον ἑαυτόν. . . Εἶναι θελκτικὸν τὸ νὰ δίδῃ τις συμβουλὰς, καὶ πάνυ ὀχληρὸν τὸ νὰ λαμβάνῃ τοιαύτας. . . Ἀλλ' ὅταν δὲν ᾔναι τις οὔτε παράφρων οὔτε κακὸς, ἀφοῦ αἱ πρῶται τῆς ὑπερηφανείας ὀρμῆ κατευθυνθῶσιν, ἐὰν αἱ ἐπιτιμήσεις εἰσὶ δίκαιαι, ἐὰν ἡ συμβουλή ᾔναι καλὴ, ἐὰν ὁ φίλος ᾔναι ἀληθής. . . τὰ ἀναγνωρίζομεν. . . Μόνον δὲν τὰ λέγομεν, ἐν γένει, καὶ ἐγὼ σοὶ τὰ λέγω.

ΤΟΥΡΖΥ (ψυχρὸς).

Σὲ εὐχαριστῶ.

ΚΑΜΠΡ

(σκληρὸς εἰς τὴν πρὸς ἀριστερὰν τράπεζαν).

Σοὶ ὁμολογῶ ὡσαύτως ὅτι ἡ θύελλα αὐτὴ ἦλθεν εἰς βοήθειαν τῆς ἠθικῆς σου. Μ' ἐκράτησε κεκλεισμένον ἐπέκεινα τῆς μιᾶς ὥρας ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ μαγειρείου ἐπαύλεώς τινος· ὁ τόπος ἦν κατάλληλος εἰς σκέψεις, ἐσκέφθην λοιπόν. Διήλθον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὸν ταπεινὸν μου βίον, περὶ οὗ τόσα καὶ τόσα ἐρρέθησαν. . . εὔρον ὅτι εἶχε τῷ ὄντι μέρη ἔλλειπῆ, καὶ εἰλικρινῶς ἀπεφάσισα νὰ μετριάσω αὐτά. . . Δὲν σοὶ λέγω ὅτι θέλω μεταμορφωθῆ ἐν ἀκαρεῖ, καὶ ὅτι θέλω κατασταθῆ διαμιάς ἄγγελος ἐπίγειος. . . ἀλλὰ τέλος μετ' οὐ πολὺ θὰ μάθῃς ὅτι ὠφελήθην σπουδαίως ἀπὸ τῶν σκέψεών σου.

ΤΟΥΡΖΥ (μειδιῶν ψυχρὸς).

Σὲ εὐχαριστῶ.

ΚΑΜΠΡ (ἐπανερχόμενος πρὸς τὸν Τουρζὺ).

Ἐγὼ, ἀγαπητέ μοι, ὀφείλω σοὶ εὐγνωμοσύνην διὰ τὰς σωτηριώδεις καὶ εἰλικρινεῖς συμβουλὰς σου· ἐνόησες, διὰ τοῦ ἐνστίγκτου τῆς ἀληθοῦς φιλίας, ὅτι εἶχον φθάσει εἰς ὄραν κρίσιμον καὶ σχεδὸν μοναδικὴν εἰς τὸν βίον ἀνδρὸς, εἰς τὴν ὄραν ἐκείνην καθ' ἣν αἱ ἐξεις καὶ τὰ πάθη τῆς νεότητος μεταβάλλουσιν ὄνομα, καθ' ἣν ἡ ἴδονη καλεῖται διαφθορά, αἱ ὀρέξεις τρέπονται εἰς ἐλάττωμα, καὶ τὸ ἐλάττωμα καθίσταται ἄγριον. . . Τὸ ἀπομακρύνει τις κατ' ἀρ-

χὰς εἰς τινα σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ βίου του. . . μικρὸν κατὰ μικρὸν παρουσιάζεται. . . τοποθετεῖται ἀπομακρύνει ὅ,τι τὸν ἐνοχλεῖ τὴν σύζυγον, τὰ τέκνα, ἐν ἀνάγκῃ. . . ἐπικρατεῖ καὶ ἐπὶ τέλους βασιλεύει. . . Καὶ ἐνῶ τὸ ἀπέκρυπτον, σήμερον ἐπιδεικνύουσιν, ἐπιβάλλουσιν αὐτό. . . τὸ θέλουσιν εἰς τὴν τιμητικὴν θέσιν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς οἰκίας. . . Καὶ οὕτω ὁ ἀπλῶς φιλήδονος. . . καθίσταται ἐγκληματίας! . . Βλέπεις ὅτι σ' ἐνόησα.

ΤΟΥΡΖΥ.

Ναί.

ΚΑΜΠΡ.

Ἐκεῖ εὐρίσκεται ὄριον λεπτόν καὶ τρομερόν. . . καὶ ἀληθές ὅτι προσήγγιζον αὐτό. . . Ἀλλὰ, χάρις εἰς σέ, δὲν θὰ τὸ ὑπερπηδήσω. . . Ἀμφιβάλλεις περὶ τούτου;

ΤΟΥΡΖΥ.

Ὄχι.

ΚΑΜΠΡ.

Θεὸς μου, ναί! Ἀμφιβάλλεις, διότι δὲν μὲ γνωρίζεις καθ' ὀλοκληρίαν, διότι ὀλίγον φανεροῦμαι. . . διότι, ὡς πολλοὶ ἄνθρωποι, ἔχω τὴν καλουμένην αἰδῶ τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων. . . Τὰ δοκιμάζω καὶ τὰ ἀποσιωπῶ· καὶ ἰδοῦ διὰ τί, ἐν παρενθέσει, ἀγαπητέ μοι, εἶναι τις τόσον φλύαρος μετὰ τῶν ἐρωμένων του καὶ τόσον ὀλιγίστον μετὰ τῆς συζύγου του. . . Ἀλλὰ τέλος, εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ εὐρίσκομαι, ἔσο βέβαιος ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη καταφύγιόν τι. . . Δύναται τις νὰ ᾔναι ἄσωτος, σκεπτικὸς, φιλοπαίγμων, ἀλλ' ἐνταύτῳ καὶ καλὸς ἄνθρωπος. . . Ὅλα ταῦτα τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα φαινόμεθα ὅτι περιφρονοῦμεν, τὴν ἐστίαν, τὴν οἰκογένειαν, τὴν τιμὴν, ἐν βάθει ψυχῆς αἰσθανόμεθα κάλλιστα τὴν ἀτελεύτητον γλυκύτητά των· ἀλλ' ἐπειδὴ εἰςέρομεν ὅτι εὐρίσκονται ἐκεῖ, ὅτι μᾶς ἀνήκουσιν, ὅτι αὔριον θέλομεν ἀπολαύσει αὐτῶν, ὁπότεν θέλωμεν, ἀναβάλλομεν ἀλλὰ δὲν θέλωμεν νὰ τὰ χάσωμεν, ἄπαγε. . . Καὶ ἐὰν τις εἴπῃ εἰς τὸν μᾶλλον ἄφροντιν, εἰς τὸν κυνικώτερον ἐξ ἡμῶν· εἰ ἡ σύζυγός σου σὲ προδίδει, τὰ τέκνα σου δὲν σ' ἀγαπῶσιν, ἡ θυγάτηρ σου εἶναι διαφθαρμένη, δὲν ἔχεις πλέον οἰκίαν, οἰκογένειαν, τίποτε ἄλλο. . . εἰμὴ τὸ ἐλάττωμά σου. . . Ἄ! ἀγαπητέ μοι, ᾔθελε πιστεῦσαι ὅτι ὁ τοιοῦτος δὲν πατεῖ πλέον ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ᾔθελεν αἰσθανθῆ ἑαυτὸν καταλαμβανόμενον ὑπὸ μανίας. . . Λοιπὸν, μὲ πιστεύεις, τώρα;

ΤΟΥΡΖΥ (μετὰ συγκινήσεως ἀναχαιτιζομένης).

Σὲ ὀρκίζομαι ὅτι σὲ πιστεύω.

ΚΑΜΠΡ.

Μὲ πιστεύεις, καὶ ὁμως δὲν μὲ συγχωρεῖς ἀκόμη. . . Παρατήρησόν με κατὰ πρόσωπον. . . Ἄ! καλῶς, ἔχεις ἐκεῖ, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀφθαλμοῦ, πρᾶγμα

τι τὸ ὅποιον μὲ ἀρκεῖ. (Τῷ σφίγγει τὴν χεῖρα. — Γαλῶν.)
Ἐπειτα, σὲ γνωρίζω, ἔχεις ἀνάγκην καιροῦ, δὲν ἔχει οὕτως;

(Ὁ Τουρζὺ κάθηται πρὸς δεξιὰ.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Οἱ αὐτοί, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, ἔπειτα ΙΟΥΛΙΑ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Ἦ ἄμαξ, κύριε, εἶναι ἔτοιμος.

ΚΑΜΠΡ.

Καλά. (Ὁ Αὐγουστος ἐξέρχεται). Ἄ! ἡ ἐπιστολή μου, ἄ!... Καλά! ἔλησμόνησα τὴν διεύθυνσιν! (Κάθηται καὶ γράφει. Ἡ εἰς ἀριστερῶν θύρα ἐξαίφνης ἀνοίγει καὶ παρουσιάζεται ἡ Ἰουλία. Ὁ Τουρζὺ ἐγείρεται ἀποτόμως καὶ τὴν θεωρεῖ. Ἡ Ἰουλία παρατηροῦσα τὸν συζυγὸν τῆς, διστάζει, κλονίζεται καὶ ἀποχωρεῖ ὠθοῦσα ἑλαφρῶς τὴν θύραν. — Ὁ Κάμπρ, ἐγείρεται.) Ἀπέρχομαι, ὑγίαινε, Μάξιμε. Δὲν σοὶ λέγω ποῖα εἶναι τὰ σχέδιά μου· ἀλλὰ, τέλος, εικάζω ὅτι αὐριον, ὅταν θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους, θὰ φιλιωθῶμεν ἐντελῶς.

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἀνχμφιβόλως... Ἰγίαινε.

(Ὁ Κάμπρ ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΤΟΥΡΖΥ μόνος, ἔπειτα ΙΟΥΛΙΑ.

(Ἡ Ἰουλία εἰσέρχεται εἰς ἐδωμόμων, τοὺς χαρακτῆρας παραλλαγμένους καὶ τὸ βλέμμα ἔχουσα ἑτεροπλανές.)

ΙΟΥΛΙΑ (διὰ φωνῆς χαμηλῆς καὶ κατεσπευσμένης).

Ναί... Ἐἴχετε δίκαιον... πρέπει ν' ἀναχωρήσητε... θὰ σᾶς ἀκολουθήσω!... Οὔτε λέξιν! ὑπάγετε... ἔτοιμάσατε τὰ πάντα... ἔτοιμάσατε! θὰ εἶμαι ἔτοιμος!

ΤΟΥΡΖΥ.

Κάποιος ἔρχεται!... πρὸς Θεοῦ!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Οἱ αὐτοί, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Ἐρχεται ἐπίσκεψίς τις κυρία.

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἐπίσκεψις;

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Ἡ Κυρία Κρεσσέυ.

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἡ Κρεσσέυ;

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Ἡ κυρία ἐκεῖνη ἢ ὁποῖα κατοικεῖ εἰς τὴν σιαῖδα τῶν Πτελεῶν.

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἐφθασεν;

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Ναί, κυρία... Κυρία, θέλετε νὰ τὴν δεχθῆτε;
ΙΟΥΛΙΑ (μετὰ τινα σιωπὴν, διὰ τόνου φωνῆς λυπηροῦ).

Ἄ! Θεέ μου, ναί!

(Ὁ Αὐγουστος ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ΙΟΥΛΙΑ, ΤΟΥΡΖΥ, ἔπειτα ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ.

ΤΟΥΡΖΥ.

Θέλετε νὰ μείνω;

ΙΟΥΛΙΑ.

Ὅχι, ἔχι. Εἶναι ἀργά... Σκέφθητε περὶ πάντων.

ΤΟΥΡΖΥ.

Πίστευσον εἰς ἐμέ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ (ἀναγγέλλων).

Ἡ Κυρία Κρεσσέυ.

ΤΟΥΡΖΥ.

Λοιπὸν, ἀπόψε, κυρία.

(Χαιρετῆ διερχόμενος τὴν Κρεσσέυ καὶ ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΑΟΜΗ.

ΙΟΥΛΙΑ, Κυρία ΚΡΕΣΣΕΥ.

ΙΟΥΛΙΑ (ἐγερθεῖσα, χαιρετῆ καὶ δεκνόνει ἔδραν).

Κυρία!

ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ

(νεωτάτη, χαριστάτη, ἀμνημονεῖσα καὶ ὀλίγον τι πυρρῶσσα.)

Εἴσθε ἀξιεράστος, κυρία, ὅτι κῆδοκῆσατε νὰ δεχθῆτε εἰς τὴν οἰκίαν σας μίαν ξένην.

ΙΟΥΛΙΑ (διὰ τόνου φωνῆς ἀπλοῦ καὶ θλιβεροῦ).

Δὲν εἴσθε εἰς ἡμᾶς ξένη, κυρία... οἱ φίλοι μας ἐλάλησαν εἰς ἡμᾶς... καὶ ἔπειτα γειτόνισσα, εἰς τὴν ἐξοχὴν... ἔχετε ἄλλως τε καὶ τίτλον ἀκόμη ἰσχυρότερον εἰς ἐμέ, κυρία... εἰξέσω ὅτι εἴσθε δυστυχής.

ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ (μετ' ἐκπλήξεως).

Δυστυχής, κυρία!

ΙΟΥΛΙΑ.

Σύγγνωτέ μοι!... ἀλλὰ δὲν εἴσθε μόνη;... κενωρισμένη τοῦ συζύγου σας;

ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ (ἐντόνως).

Μάλιστα!... Ναί, κυρία... Ὁ Κ. Κρεσσέυ εἶναι τόσον παράδοξος... Οἱ γονεῖς μου ἔπταιον πολὺ, κυρία!

ΙΟΥΛΙΑ (μετὰ τινα παύσιν).

Κατοικεῖτε μετὰ τῆς κυρίας θείας σας;

ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ.

Μετὰ τῆς καλῆς μου θείας, ναί, κυρία... Εἶναι ἄγγελος, ἡ θεία μου, ἀλλ' ὕγιαινας λίαν ἐπισφαλούς...

ὀλίγον πάσχει σήμερον. . . μετὰ τὸ πρόγευμα. . .
Σχεδὸν πάντοτε ὑποφέρει ἀφοῦ φάγη. . . Πολὺ ἐλυ-
πήθη, κυρία, διότι δὲν ἤδυνήθη νὰ με συνοδεύσῃ.

ΙΟΥΛΙΑ.

Καὶ ἐγὼ λυποῦμαι πολὺ. . . Καὶ ἀγαπᾶτε τὴν ἐ-
ξοχὴν, κυρία;

ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ.

Τὴν ἐξοχὴν; ὦ! πολὺ, κυρία! Λατρεύω τὴν ἐ-
ξοχὴν. . . Καὶ πρῶτον (δεικνύουσα τὰς τρίχας τῆς κεφα-
λῆς τῆς) δὲν παραφροντίζει τις διὰ τὴν κεφαλὴν του
εἰς τὴν ἐξοχὴν. . . καὶ τοῦτο ἀναπαύει τὰς τρίχας.

ΙΟΥΛΙΑ.

Ναί, ἀναμφιβόλως.

ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ.

Ἐπειτα εἶμαι μακινώδης διὰ τὸ κυνήγιον.

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἄ! ἱππεύετε;

ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ.

Ἐὰν κυνηγῶ ἔφιππος; ὦ! βεβαίως. . . ἀλλ' ὠμί-
λουν περὶ τοῦ πεζοῦ κυνηγίου, μεθ' ὄπλου. . . τόσον
εἶναι διασκεδαστικόν! Κατεσκεύασα ἐνδυμασίαν ἐξ-
επίτηδες διὰ τὰ δάση, διὰ τὰ σύδενδρα μέρη. . .
ἀληθινὴν μικροῦ στρατιώτου ἐνδυμασίαν. . .

ΙΟΥΛΙΑ.

Ναί;

ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ.

Δὲν εἰξεύρω ἐὰν γνωρίζετε τὸ εἶδος τοῦτο τῆς
ἐνδυμασίας, κυρία. . . εἶναι ἀρκούντως πρωτότυπον. . .
εἶναι σκωτικόν. . . ὄχι, τυρολικόν μᾶλλον. . . με-
ταξὺ τῶν δύο τέλος. . . Μελαιναὶ περικνημίδες, ἐκ
τοῦ καταστήματος Οὐάλτερ. . . εἶδος χλαμύδος
μετὰ ζωστήρος. . . μελαίνου καὶ τούτου. . . καὶ
πυριτοθήκης. . . ὡς τῶν Κιρκασίων. . . μελαίνης πάν-
τοτε. . . θὰ μὲ εἰπῆτε ὅτι εἶναι ὀλίγον τι σοβαρὸν. . .
ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν φέρει πολὺ κακὸν ἀποτέ-
λεσμα.

ΙΟΥΛΙΑ (διὰ τῆς αὐτῆς θλιβερῆς γλυκύτητος).

Εἶσθε τόσον ὠραία, κυρία! . . . τὰ πάντα σὰς ἀρ-
μόζουσι.

ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ.

Ὠραία, κυρία! ἐγὼ! ὦ! παντοδύναμη Θεέ!
(Στενάζει.) ὦ! ὄχι! . . . ἔχετε τέκνα, κυρία;

ΙΟΥΛΙΑ.

Ναί, κυρία.

ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ.

Θὰ ἦναι ὠραιότατα.

ΙΟΥΛΙΑ.

Ναί, εἶναι.

ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ.

Υἱὸν καὶ θυγατέρα, πιστεύω;

ΙΟΥΛΙΑ.

Ναί, κυρία.

ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ.

Τὰ ὅποια δὲν μένουσι μεθ' ὑμῶν;

ΙΟΥΛΙΑ (ἐναγωνίως).

Ὄχι. . . ὁ υἱός μου εἶναι εἰς τὴν ναυτικὴν Σχο-
λὴν, καὶ ἡ θυγάτηρ μου εἰς μονὴν τινα, ἐν Μελαίν.

ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ.

ὦ Θεέ μου! κυρία, πῶς ὑποφέρετε; Ἐγὼ, ἐὰν
εἶχον τέκνα, τόσον θὰ ἠγάπων αὐτὰ, ὥστε ποτὲ δὲν
ἤθελον δυνήθῃ ν' ἀποχωριαθῶ αὐτῶν.

ΙΟΥΛΙΑ (λίαν συγκεκλιμένη).

Καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τὰ τέκνα μου. . . ἀλλὰ δὲν εἶ-
μεθα πάντοτε κύριαι τοῦ βίου μας. . . ὑπάρχουσι
καὶ περιστάσεις αἱ ὅποια βιάζουσι νῆμας. . .

(Ἡ φωνὴ ἐκλείπει ἀπ' αὐτῆς καὶ διακόπτεται.)

ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ.

ὦ! κυρία, μήπως σὰς ἐλόπησα, ἀκουσίως; Ἐ-
χετε ὄψιν πασχούσης. . . εἶσθε πολὺ ὠχρά!

ΙΟΥΛΙΑ (διὰ φωνῆς ἐσοδαμένης).

Τίποτε δὲν ἔχω!

ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ.

Μυρίσατε τοῦτο σὰς παρακαλῶ. . . (Ἐγείρεται καὶ
πλησιάζει εἰς τὴν Ἰουλίαν, ἔτις τὴν ἀποθεῖ ἐλαφρῶς). ὦ! σὰς
παρακαλῶ. . . συγχωρήσατέ μοι. . . Ἐγὼ σὰς ἐλύ-
πησα τῶνόντι; Τόσον δυστυχῆς θὰ ἦμην. . . ἔχετε
τόσον καλὴν φροσινωμίαν. . . μοὶ ὠμιλεῖτε μετὰ
τοσαύτης γλυκύτητος. . . (ταπεινῶσα τὴν φωνήν). Δὲν
εἶμαι ἴσως τόσον κακὴ ὅσον πιστεύετε.

ΙΟΥΛΙΑ.

Δὲν πιστεύω τίποτε. . . σὰς εὐχριστῶ.

ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ.

Ἦμην τόσον τεταραγμένη. . . σὰς ὠμίλουν το-
σαύτην ὥραν χωρὶς νὰ εἰξεύρω τί λέγω. . . Πρέπει
νὰ μ' ἐκλάβητε ὡς ἀθλίαν, τρελλήν.

ΙΟΥΛΙΑ (μετ' ἀγαθότητος).

Ὡς παιδίον.

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ,

(διὰ φωνῆς χαμηλῆς καὶ θλιβερῆς).

ὦ! ναί. . . παιδίον ἀπωλόλος. . .

ΙΟΥΛΙΑ.

Λοιπὸν, μὴν ἀνησυχεῖτε πλέον. . . εὐχαριστῶ.
(Τῇ ἀποδίδει τὴν φιάλην τοῦ μύρου). Τώρα εἶμαι καλά.

(Ἐγείρεται).

ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ.

Λοιπὸν. . . σὰς ἀφίνω. . . σὰς ἀφίνω. . .

ΙΟΥΛΙΑ.

Καλὴν ἐντάμωσιν, κυρία.

ΚΥΡΙΑ ΚΡΕΣΣΕΥ.

Ω! ὄχι, ὄχι... Ἰγίαίνε!

«Ταῦτα λεγούσης τείνει αὐτὴ τὴν δεξιάν. Ἡ Κυρία Κρεσσεύ μετὰ τινὰ δισταγμὸν λαμβάνει αὐτὴν μετὰ σεβασμοῦ, καὶ ἐξερχεται ἐπαναλαμβάνουσα.»

Ἰγίαίνε!

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ.

ΙΟΥΔΙΑ, μόνη.

Ἄ! αὐτὴ εἶναι καλλιτέρα ἐμοῦ! Οἴμοι! Καὶ τίς τώρα δὲν εἶναι καλλίτερος ἐμοῦ! (Παρατηρεῖ περὶ ἐαυτὴν). ὦ! ποῖον ὄνειρον! Θεέ μου, ποῖον ὄνειρον! καὶ νὰ λέγω ὅτι ποτὲ δὲν θέλω ἐξεγερθῆ! ὦ! ἐπεθύμουν νὰ ἤμην ἤδη ἀναχωρημένη... νὰ ἤμην μακρὰν, πολὺ μακρὰν... Ἄ! ἰδωμέν... διότι θὰ χάσω τὰς φρένας, τῇ ἀληθείᾳ... πρέπει νὰ ἐνασχοληθῶ, νὰ περισπάσω τὴν διάνοιάν μου μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῆς... Ἄλλως τε, δὲν δύναμαι ν' ἀναχωρήσω ὡς ἔγω... χωρὶς τίποτε... καὶ ἔπειτα θέλω νὰ γράψω... Ναί! θέλω νὰ τῇ γράψω!

(Πλησιάζει τὴν τράπεζαν μετ' ἀποφάσεως... αἴφνης, ἵσταται, προσέχουσα τὸ εὖς).

ΦΩΝΗ (ἔξωθεν).

Μῆτέρ μου!

ΙΟΥΔΙΑ (μετ' ἐκπλήξεως).

Καικίλη!

ΦΩΝΗ.

Μῆτέρ μου!

ΙΟΥΔΙΑ (ἐιστατικῶς).

Καικίλη!

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

ΙΟΥΔΙΑ, ΚΑΙΚΙΑΗ.

ΚΑΙΚΙΑΗ (εἰσερχομένη περιχάρως).

Ἄ! μῆτέρ μου!

(Τρέχει εἰς τὴν μητέρα της καὶ θίλει νὰ βιβθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας της. Ἡ Ιουδία τὴν ἀναγκαιτίζει καὶ τὴν παρατηρεῖ ἐκπληκτος, τείνουσα αὐτὴ τὰς δύο της χεῖρας).

ΙΟΥΔΙΑ.

Σύ!... σύ!

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ναί, ἐγώ... ἐγὼ μάλιστα εἶμαι, ἀγαπητήμου μῆτερ... Λοιπὸν! Δὲν με ἀσπάζεσαι;

ΙΟΥΔΙΑ

(διστάζει, τὴν ἀπωθεῖ ἐπ' ὀλίγον, ἔπειτα ἐξαίφνης, μετὰ κραυγῆς).

Ἄ!... Εἶναι ἀδύνατον!... Κόρη μου! τέκνον μου!

(τὴν θίλει εἰς τὴν καρδίαν της ὀλοοῦσασα.)

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ἀλλὰ δὲν εἴξευρες λοιπὸν;... ὁ πατήρ μου δὲν σὲ εἶχεν εἰπεῖ τίποτε;

ΙΟΥΔΙΑ.

Τίποτε... Τίποτε... δὲν ἔννοῶ... Τί συνέβη;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ἠθέλησε νὰ σ' ἐξαφνίσῃ... Φαντάσθητι... εἴχομεν ἀναβῆ εἰς τὸ ὄχημα, ἡ ἐξαδέλφη μου καὶ ἐγώ... θεωροῦσαι τὸ ὄραϊον ἐκεῖνο μοναστήριον... ὅπου τὴν Ἐφραγκίσκα μοὶ ἐνεχείρισε τὸ μικρὸν τοῦτο γράμμα, τὸ προσφιλὲς τοῦτο μικρὸν γράμμα... Ἰδοῦ, ἀνάγνωθι.

ΙΟΥΔΙΑ.

Δὲν δύναμαι... βλέπεις... δὲν θὰ δυνηθῶ... Ἀνάγνωθι, σύ.

(Κάθηται).

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Λοιπὸν, ἄκουσον (ἀναγινώσκουσα τὸ γράμμα). «Ἀγαπητή μου μικρά, μὴν ὑπάγῃς πλέον εἰς τὸ μοναστήριον...»—Ἄκουεις!... «Ἰποχωρῶ εἰς τὴν λύπην τῆς μητρὸς σου καὶ εἰς τὰ αἰσθήματά μου, δὲν θὰ μὰς ἐγκαταλείψῃς πλέον. Εἰπέ εἰς τὸν Ἰουστίνον νὰ σὲ ἐπαναφέρῃ ταχέως, τάχιστα...» Καὶ εὐθὺς ὑπήκουσα. «Ἐλθέ νὰ δειπνήσῃς μετὰ τῆς μητρὸς σου, καὶ εἰπέ εἰς αὐτὴν ὅτι τὴν ἀγαπῶ πολὺ...» καὶ εἰπέ εἰς αὐτὴν ὅτι τὴν ἀγαπῶ πολὺ.

(Ἐπαναλαμβάνει τὴν φράσιν ταύτην ἀσπαζομένη τὴν μητέρα της.)

ΙΟΥΔΙΑ (λαμβάνει τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀναγινώσκει).

ὦ Θεέ ἐπουράνιε!

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ἀλλὰ δὲν με φαίνεσαι διόλου εὐχαριστημένη! τί τρέχει.

ΙΟΥΔΙΑ.

ἔννοεῖται... Διόλου δὲν τὸ ἐπερίμενον... δὲν εἴξεύρω ποῦ εἶμαι... ὦ! ταλαίπωρε μικρά μου!

(τῆς καταφιλεῖ τὰς χεῖρας.)

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ἠσύχασε, ἡσύχασε... ἂς καθησυχάσωμεν καὶ αἱ δύο... Δὲν ἀρμύζει ἡ εὐτυχία μας νὰ ὁμοιάζῃ πρὸς λύπην... Ἄκουσον! εἴξεύρεις τί θὰ πράξωμεν; Θὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ νὰ καθήσωμεν καὶ αἱ δύο... χαριέντως... μετὰ τὸν μέγαν ἐκεῖνο ἐργόχειρόν σου... ἐκάστη εἰς τὴν γωνίαν της... καὶ θὰ συνομιλῶμεν... καὶ θὰ παρατηρῶμεν ἀλλήλας... καὶ θ' ἀγαπώμεθα. Θέλεις;

ΙΟΥΔΙΑ.

Ὅ,τι θέλεις.

ΚΑΙΚΙΑΗ

(σὺρει κένιστρον πλήρες λινῶν, μεταξωτῶν καὶ ἐργοχείρων γυναικίς).

Ἰδοῦ! (Ἀνοίγει τεράχιον κεντήματος ἐργαζομένου εἰς τὰ δύο ἄκρα, καὶ κάθηται κατέναντι τῆς μητρὸς της.—Ἐργάζονται.) Ὅποια χαρὰ, λέγε! Ἄ! πόσον, χθὲς τὸ ἔσπερας, ἡ καρδίκα μου ἦτο βεβαρημένη, ὅπου τὴν ἐταλίσωσα τὴν τελευταίαν μου ἐργασίαν καὶ εἶπον κατ'

ἐμκυτήν: ἡ ἐξακολούθησις τὸ προσεχές ἔτος! . . .
Ἰδοὺ ἐν ἔτος, τὸ ὅποιον διήλθε τόσον ταχέως! . . .
Καὶ ὁ πατήρ μου εἶναι εἰς Παρισίους;

ΙΟΥΔΙΑ.

Ναί. . . εἰξεύρεις. . . εἶχεν ὑπόθεσιν.

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Πῶς θὰ τὸν ὑποδεχθῶμεν αὐριον, ἔ; . . . Οὕτω,
ταλαιπώρῃ μου μητέρα, παρήλθεσ τὴν λυπηρὰν ταύ-
την ἡμέραν ὅλως μόνη. Ἄ! ἔχει, τῶ ὄντι, ὁ Κ. Τουρ-
ζὺ ἤλθε, τὸν εἶδον σήμερον τὸ πρωῒ.

ΙΟΥΔΙΑ.

Ναί.

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Καὶ αὐτὸς θὰ εὐχαριστηθῇ ἐπ' ἵσκι, ἔ;

ΙΟΥΔΙΑ.

Τίς;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ὁ Κ. Τουρζὺ.

ΙΟΥΔΙΑ.

ὦ! ναί, βεβαίως. . . Βλέπεις. . . σὲ παρατηρῶ . . .
δὲν πιστεύω τοὺς ὀφθαλμοὺς μου. . .

ΚΑΙΚΙΑΗ *μειδιῶσα.*

Καὶ ἐν τούτοις ἐγὼ εἶμαι, σοὶ διαβεβαιῶ, καὶ
τόρξ, διὰ παντός, ἀκούεις; διὰ παντός!

ΙΟΥΔΙΑ.

Ὁἴμοι!

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Διατί οἴμοι! σὲ παρακκλῶ;

ΙΟΥΔΙΑ.

Διότι. . . σκέπτομαι περὶ τοῦ μέλλοντος. . . πρέ-
πει σήμερον ἢ αὐριον ν' ἀποχωρισθῶ ἀπὸ σοῦ!

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Πότε καὶ διὰ τί;

ΙΟΥΔΙΑ.

Ὅταν. . . θὰ ὑπανδρευθῆς. . . παραδείγματος χά-
ριν. . .

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Πάντοτε εἶσαι ἡ ἰδίᾳ, μητέρα μου, πάντοτε ἔχεις
ἀνάγκην μιᾶς λύπης. . . Ἀλλὰ σὲ προειδοποιῶ ὅτι
θὰ συνθηκολογήσω καλῶς μετὰ τοῦ εὐτυχοῦς θνη-
τοῦ ὅστις θέλει γίση σύζυγός μου. . . πρέπει νὰ κα-
τοικῇ μετὰ τῆς μητρός μου. . . ἢ τοῦλάχιστον πολὺ
πλησίον. . . πλησιέστατα τῆς μητρός μου. . . καὶ
ἔπειτα, μάθε, ὅτι ἐγὼ θὰ εἶμαι δυσκολωτάτη εἰς τὴν
ὑπανδρείαν.

ΙΟΥΔΙΑ.

Διὰ ποῖον λόγον; . . .

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Διότι πολὺ ἐσκέφθην ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ.

ΙΟΥΔΙΑ.

Ἄ!

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Δὲν θὰ ὑπανδρευθῶ ποτὲ νέον ἄνδρα. Λατρεύω
τοὺς νέους χορευτάς: ἀλλ' ὡς σύζυγοι, οὐδεμίαν μοὶ
ἐμπνέουσι πίστιν. Καὶ ἔπειτα δὲν μ' ἐμπνέουσιν οὔ-
τε εἴβας, ἐνῶ ἐγὼ θέλω νὰ σέβωμαι τὸν σύζυγόν
μου. . . θέλω νὰ τὸν φοβοῦμαι. . . θέλω ἄνδρα σο-
βαρὸν, σκεπτικόν, τρομερὸν. . . δεσπότην, τέλος
πάντων.

ΙΟΥΔΙΑ.

Πόσον εἶσαι παιδίον!

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Δὲν λέγω γέροντα. . . ἀλλ' ἄνδρα ἔχοντα ἡλι-
κίαν τινά. Ὑπάρχουσιν ἄνδρες ὅπως οὖν ἡλικιωμένοι
οἱ ὅποιοι διατρποῦνται πολὺ καλῶς. Ὁ πατήρ μου,
λόγου χάριν, εἶναι ἀκόμη πολὺ ὠραῖος. . . καὶ ἄλ-
λοι. . . Ὁμοίως ὁ γείτων ἡμῶν. . . ὁ Κύριος Τουρζὺ,
χωρὶς νὰ ἔχη ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν τοῦ πατρός
μου, δὲν εἶναι πλέον νέος, καὶ εἶναι πολὺ καλά.

ΙΟΥΔΙΑ *(παρατηροῦσα αὐτὴν κατὰ πρόσωπον).*

Καὶ τὸν ἀγαπᾷ;

ΚΑΙΚΙΑΗ *(μετὰ συστολῆς).*

Δὲν πρέπει;

ΙΟΥΔΙΑ.

Τὸν ἀγαπᾷ!

ΚΑΙΚΙΑΗ *(διὰ φωνῆς ταπεινῆς).*

Εἶναι ἀξιογάπητος.

ΙΟΥΔΙΑ *(μετὰ τινα σιωπὴν).*

Εἶμαι περίλυπος, τέκνον μου. . . φοβοῦμαι μὴ
χάσω ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἐπανόδου σου. . .
Εἶμαι βεβαιωμένη νὰ σοὶ εἶπω ὅτι θὰ ἦτο δυστυχία
εἰς σὲ τὸ νὰ προσκολληθῆς εἰς τὸ αἶσθημα τοῦτο. . .
Σὲ λυπῶ, ἔ;

ΚΑΙΚΙΑΗ *(συνέχουσα ἐαυτήν).*

Ὀλίγον τι μόνον. . . ἀλλὰ τί συμβαίνει; δὲν δύ-
ναμαι νὰ μάθω. . . *(Μετὰ τινα σιγὴν.)* Ἀγαπᾷ ἄλλην;

ΙΟΥΔΙΑ.

Ὁ Κ. Τουρζὺ δὲν ἔχει μυστικὰ μεθ' ἡμῶν. . . γνω-
ρίζομεν ὅλον του τὸν βίον. . . καὶ εἰξεύρομεν ὅτι δὲν
νομίζει ἑαυτὸν ἐλεύθερον ὅπως τὸν διαθέσῃ, καὶ ὅτι
ποτὲ δὲν θὰ νυμφρευθῇ.

ΚΑΙΚΙΑΗ *(ταπεινῇ τῇ φωνῇ).*

Ποτέ;

ΙΟΥΔΙΑ.

Μὴ μ' ἐρωτᾷς πλειότερον, ἄγγελέ μου. *(Ἐγείρεται.)*
Κλαίεις; . . . Ἄ! σὲ παρακκλῶ!

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Τίποτε δὲν ἔχω, ἀγαπητὴ μου. . . μετὰ μίαν στιγ-

μὴν, καὶ τοῦτο θέλει παρῆλθει. . . Μετὰ μίαν μό-
νην στιγμήν!

(Ἐξέρχεται καὶ προσκίνας πρὸς τὸ παράθυρον. Ἀπομάσσει τοὺς
ὀφθαλμοὺς προσποιουμένη ὅτι παρατηρεῖ ἄνω.)

ΙΟΥΛΙΑ (κατ' ἰδίαν).

Ἄ! τί εἶναι ὁ θάνατος πρὸς τοῦτο;

ΚΑΙΚΙΑΗ (ἐκβάλλουσα ἀσθενῆ κραυγὴν).

Ἄ!

ΙΟΥΛΙΑ (προχωροῦσα πρὸς αὐτήν).

Τί;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Αὐτὸς εἶναι, μῆτέρ μου. Ἐρχεται ἐδῶ. Νὰ κρυθῶ,
πῶς λέγεις; . . . Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆς· εἰξεύρεις ὅτι
εἶμαι γενναία. . . Μετὰ μίαν ὥραν θὰ τὸν λησμο-
νήσω. (ἀσπάζεται αὐτήν.) Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη,
ναί, πολὺ εὐχαριστημένη!

(Ἐξέρχεται ἐκ δεξιῶν.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ.

ΙΟΥΛΙΑ, ΤΟΥΡΖΥ.

ΙΟΥΛΙΑ (στασιζομένη ἐπὶ τὴν πρὸς δεξιὰ ἑστίαν).

Ἡ θυγάτηρ μου ἐπανῆλθε!

ΤΟΥΡΖΥ.

Τὸ εἰξεύρω. . . Τὸ ἔμαθον πρὶν ὑπάγω εἰς τὴν οἰ-
κίαν μου. . . Καί . . . θὰ τὴν ἔχετε διὰ παντός;

ΙΟΥΛΙΑ.

Ναί! . . . Λοιπὸν! τί νὰ πράξωμεν τώρα; . . .
Εἰπέτε μοι . . . εἰπέτε . . . διάταξον . . . διότι ἡ κε-
φαλὴ μου ἀπόλλυται . . . σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἡ κε-
φαλὴ μου ἀπόλλυται!

ΤΟΥΡΖΥ.

Δὲν θέλετε πλέον νὰ με ἀκολουθήσετε;

ΙΟΥΛΙΑ (καταβεβλημένη).

Ἐὰν θέλετε. . . ὅ,τι θέλετε! . . . Ταλαίπωρόν
μου τέκνον! . . .

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἄκουσον, Ἰουλίτ! Εἰς τὰς ὄρας τοῦ πάθους, τῆς
πικρῆς σφύρας, ὅποταν ἐτόλμων νὰ εἶπω κατ' ἑμαυ-
τὸν ὅτι ἡμέραν τινὰ ἴσως ὁ ἔρωσ μου ἤθελεν εὑρεῖ
ἀνταπόκρισιν. . . ποτὲ δὲν ἐπίστευσα οὔτε ἐπὶ στιγ-
μὴν ὅτι, ἐπελθούσης τῆς ἡμέρας ταύτης, ἤθελεν εἰ-
σθαι ἀδύνατον εἰς σὲ ὡς καὶ εἰς ἐμὲ, τὸ νὰ ἐξακο-
λουθήσωμεν ζῶντες τὸν αὐτὸν βίον ὡς καὶ ἐν τῷ πα-
ρελθόντι εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, ψευδόμενοι διὰ τῆς
καρδίας, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, διὰ τῶν χειλέων. . .
Τὸ νὰ φύγω μετὰ σοῦ, τὸ νὰ προσπαθῆσω, ὑπὸ ἀ-
φοσιώσεως καὶ ἀγάπης κινούμενος, νὰ σὲ κάμω νὰ
λησμονήσης ὅ,τι δι' ἐμὲ ἤθελες θυσιάσει, τὸ νὰ λη-
σμονήσω τὸ πᾶν, καὶ ἐμὲ αὐτὴν, βλέπων σε ἀπέναντι
μου καὶ κατεχόμενος ὑπὸ τῆς μέθης τοῦ ἔρωτος. . .

ἰδοὺ τὸ μόνον μου ὄνειρον, τὸ μόνον ἕπερ μοι ἐφάνη
προσομοιάζον τῇ εὐτυχίᾳ. . . καὶ ὃν ἄξιον ἀμφοτέ-
ρων ἡμῶν. . . Λοιπὸν, πρέπει ν' ἀπομακρυνθῶ αὐτοῦ,
εἰπέ; Ἐὰν τὸ θάρρος σ' ἐκλείπη ἀπέναντι τῆς θυ-
γατρὸς σου, ἐὰν δὲν μὲ προτιμᾷς ἀντὶ πάντων ὡς
καὶ γὰρ σ' ἐπροτίμησα καὶ αὐτῆς τῆς τιμῆς. . . τότε
τὴν ζωὴν ἣν θέλεις μοι παρασκευάσει, ἕσον λυπη-
ρά. . . ἕσον πικρά καὶ ἂν μοι φανῆ, θέλω τὴν ἀ-
ποδεχθῆ, καὶ θέλω σ' εὐχαριστήσει.

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἀλλά . . . ταλαίπωρε. . . ἀγνοεῖς ὅτι τοῦτο μά-
λιστα εἶναι ἀδύνατον.

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἀδύνατον!

ΙΟΥΛΙΑ.

Τὸ τέκνον τοῦτο τὸ ὅποιον σὲ ἀγαπᾷ!

ΤΟΥΡΖΥ.

Ἡ Καικίη! . . . Ἄ! θεέ!

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἡ πρώτη αὐτοῦ λέξις ἦτο διὰ νὰ μοι τὸ εἶπῃ. . .
Φαντάσθητι τί ὑπέσφα. . . Καὶ τώρα. . . ν' ἀνα-
χωρήσω! Ἀλλὰ τότε οὔτε τοῦ οἴκτου τῆς αὐτοῦ
δὲν θὰ ἤματι ἀξία. . . Ἡ θλίψις τῆς θὰ ἦναι μίσος. . .
Νὰ μείνω! θὰ μαντεύσῃ τὸ πᾶν μετ' οὐ πολὺ, ἀ-
φοῦ σὲ ἀγαπᾷ. . . Καὶ ποῖα αἰσθήματα θὰ ἔχη διὰ
τὴν μητέρα τῆς! . . . Ἄ! πάντα. . . πάντα εἶναι
ἀδύνατα! . . . τὸ βλέπει! . . . τῇ ἀληθείᾳ, παρα-
φρονεῖ τις.

ΤΟΥΡΖΥ

(μετὰ τινα σιωπὴν, πλησιάζων αὐτήν, διὰ φωνῆς γλυκαίας
καὶ πρᾶου).

Θέλετε ν' ἀναχωρήσω μόνος;

ΙΟΥΛΙΑ.

Σεῖς! . . . Ὦ! ὄχι! ὄχι! μὴ πιστεύσατε ὅτι σὰς
ζητῶ τοῦτο! . . . Μὴ πιστεύσατε ὅτι ἔχω τὴν σκλη-
ρότητα αὐτήν!

ΤΟΥΡΖΥ.

Μὴ μ' ἀρνῆσθε μόνον. Ἰγναίνετε.

ΙΟΥΛΙΑ

(κρατοῦσα τὰς χεῖράς του καὶ παρατηροῦσα αὐτὴν μετ' ὀφθαλ-
μῶν δεδιδακρυμένων).

Ὦ! σύγγνωτε! σύγγνωτε! Τὴν ἀγαπῶ τόσον,
τὴν μικρὰν μου θυγατέρα!

ΤΟΥΡΖΥ.

Λοιπὸν! ὑπάγετε νὰ τὴν εὑρητε. . . ἴσως, ἡμέ-
ραν τινὰ, ἐὰν δὲν μοι τῷ ἀπαγορεύετε, θὰ ἐπανέλ-
θω. . . ὡς φίλος σας. . . Ναί! ὡς φίλος σας, σὰς
τὸ ὀρκίζομαι!

ΙΟΥΛΙΑ.

Εὐχαριστῶ.

ΤΟΥΡΖΥ (συνεχόμενος και μετά πάθος.)

Ύγιαίνετε! Μή με καταρασθήτε. Ύπῆρξα πολὺ ἔνοχος... ἀλλὰ σᾶς ὑπερηγάπων.

(Ἐξέρχεται μετὰ σπουδῆς.)

ΙΟΥΔΙΑ μόνη.

Και ἐγώ!

(Πίπτει ἐπὶ ἔδρας καὶ ἠλαλύζει.)

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

3. **ΙΟΥΛΙΑ.**

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΠΕΖΟΝ ΛΟΓΟΝ.

(Τέλος. Ἰδε φυλ. 465.)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΟΚΤΩ ΜΗΝΑΣ ΒΡΑΔΥΤΕΡΟΝ.

Ἡ αὐτὴ σκηνογραφία.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.**ΚΑΜΠΡ***(μόνος, καθήμενος ἐπὶ ἀνακλίντρον πλησίον τῆς πρὸς δεξιὰ τραπέζης· ἐφημερίδες διασπαρμέναι περὶξ αὐτοῦ· ἀναγινώσκει ἐπιστολήν.)*

Παράδοξος ἄνθρωπος! . . . Ἡ ἀναχώρησις αὐτῆ πάντοτε ἐφάνη μοι ἢ παραδοξοτέρα τοῦ κόσμου. . . Μήπως ἡ Καικίλη τὸν ἔκαμε νὰ φύγῃ; . . . Κατ' ἀρχὰς αὐτὸ ἐσκέφθην. . . ἀλλὰ δὲν εἰζεύρω πλέον. . . ἀφοῦ ἐπανήλθε καὶ εὐρίσκεται πάντοτε ἐδῶ. . . Ἐφοβήθη τὰς κρείττονας ἀποφάσεις μου. . . καὶ ἀπεμακρύνθη ἵνα μὴ ᾖ ἐπιπλέον μάρτυς τῶν φρενοτροπιῶν μου. . . Δυνατόν! . . . Καὶ ὅμως, καὶ τοῦτο ὑποθέτων, μετὰ κόπου ἤθελον τὸ ἐξηγήσει. . . Περιπλέον, δὲν ἔπραξε ποτὲ τίποτε ὡς τις ἄλλος.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.**ΚΑΜΠΡ, ΚΑΙΚΙΑΗ.***(Ἡ Καικίλη εἰσέρχεται ἐξ ἐδωνόμων· διατάζει παρατηροῦσα τὸν πατέρα τῆς, ἔπειτα στρέφεται πρὸς δεξιὰ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός τῆς.)***ΚΑΜΠΡ.**

Ποῦ ὑπάγεις, ἀγαπητή μου;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός μου.

ΚΑΜΠΡ.

Δὲν τὴν εἶδες ἀκόμη σήμερον τὸ πρωτὶ;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Μάλιστα, τὴν εἶδον.

ΚΑΜΠΡ.

Καὶ πῶς ἔχει;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Πάντοτε πάσχει.

ΚΑΜΠΡ.

Εἶναι. . . τόσον νευρική. . . Τί θέλεις! . . . Αἱ πρῶται αὐταὶ τοῦ ἔκρος ἡμέραι ἐπαυξάνουσι πάντοτε τοὺς παλμούς καὶ τὰς ὀδύνας τῆς. . . ἀλλὰ τίποτε δὲν ἔχει εἰς τὴν καρδίαν, χάριτι θεῶν. . . Ὁ

ἰατρός μοι τὸ ἔλεγεν ἀκόμη χθές. . . Καὶ σὺ, μικρὰ, εἶσαι καλά;

ΚΑΙΚΙΑΗ (ζηρῶς.)

Πολὺ καλά, πάτερ μου.

*(Ἐξακολουθεῖ προχωροῦσα πρὸς τὸ δωμάτιον.)***ΚΑΜΠΡ** (ἐγειρόμενος.)

Ἀναχωρεῖς λοιπὸν χωρὶς νὰ μ' ἀσπασθῆς;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Σὲ ἔβλεπον ἐπηρεαζομένην.

*Τῇ παρουσιάζει τὸ μὲτωπὸν τῆς.***ΚΑΜΠΡ** (σοβαρώτατος.)

Μήπως δὲν μ' ἀγαπᾷς, κόρη μου;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

ὦ! πάτερ μου.

ΚΑΜΠΡ.

Ζηλοτυπῶ ὀλίγον τὴν μητέρα σου, ἀγαπητή μου μικρά. . . τὴν ἀγαπᾷς πλεῖστον ἐμοῦ, ὁμολόγησον.

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ἀστείζεσαι, πάτερ μου.

ΚΑΜΠΡ.

Ὅχι· δὲν ἀστείζομαι. . . μοι φαίνεται τῇ ἀληθείᾳ ἐνίοτε ὅτι ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου εἶναι ἀσθενής. . . Τέλος, εἶπέ μοι, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐμπιστεύεσαι τὰ μυστικά σου εἰς τὴν μητέρα σου. . . καὶ εἰς ἐμὲ, ποτέ.

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Πρῶτον, δὲν ἔχω μυστικά.

ΚΑΜΠΡ.

Εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν ἔχεις; . . . Κάθησον ἐδῶ μίαν στιγμὴν. . . Κάμε μοι τὴν χάριν ταύτην, κυρία, σὲ παρακαλῶ. . . (Κάθεται καὶ ἀκουμᾷ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον.) Ἐδῶ, τώρα, σὲ ἀκούω. . . εἶπέ μοι τὰ πάντα.

ΚΑΙΚΙΑΗ (γολῶσα.)

Ποῖα πάντα;

ΚΑΜΠΡ.

Αἱ νέαι τῆς ἡλικίας σου ἔχουσι πάντοτε μυστικόν τι. . . Τί σὲ λέγουσιν οἱ χορευταὶ σου;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Τίποτε σπουδαῖον, σὲ βεβαίῳ.

ΚΑΜΠΡ.

Καὶ ἡ καρδία σου;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Τίποτε ἐπ' ἑσῆς.

ΚΑΜΠΡ.

Σπουδαίως, τέκνον μου, δὲν διανοεῖσαι ποτὲ νὰ ὑπανδρευθῆς;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ποτέ. Εἶμαι τόσον εὐτυχῆς πλησίον τῆς μητρός μου. . . καὶ σοῦ.

ΚΑΜΠΡ.

Και ἐμεῦ ἐπ' ἕως. . . Πολὺ κολακευτικὸν τοῦτο εἰς ἡμᾶς. . . Ἀλλὰ τέλος δύναται τις ν' ἀγαπᾷ τὴν μητέρα. . . καὶ αὐτὸν τὸν πατέρα του. . . καὶ ὅμως νὰ ὑπανδρευθῇ. Τοῦτο βλέπομεν καθ' ἑκάστην.

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ναί· ἀλλὰ διὰ τοῦτο πρέπει ν' ἀγαπᾷ τινὰ πλειότερον ἢ ὅσον ἀγαπᾷ τοὺς γονεῖς του, ἢ τοῦλάχιστον ἐξίσου, καὶ ἐγὼ περιμένω ἀκόμη αὐτὸν τὸν τινά.

ΚΑΜΠΡ.

Ἴδου δικαιολόγησις. . . καὶ ἐὰν ἤρχετο αὐτὸς ὁ τις. . . ἢ μᾶλλον ἐὰν ἐπανήρχετο ;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Πῶς ; ποῖος λοιπόν ;

ΚΑΜΠΡ (καθήμενος παρὰ τῆς θυγατρὸς του.)

Ἀγαπητὴ μου μικρὰ, θέλω σοὶ δεῖξει πλειότεραν ἐμπιστοσύνην ἢ ὅσην σὺ μοὶ δεῖκνύεις. Πιστεύω ὅτι ἔχεις πολλὸν νοῦν, θάρρος, καὶ, μάλιστα ὅταν θέλῃς, εὐλικρίνειαν. . . καὶ μέλλω νὰ κάμω ἑκκλησίαν εἰς ὅλα σου ταῦτα τὰ προσόντα· εἰς τὴν εὐλικρίνειάν σου κατὰ πρῶτον. . . Ἀρά γε καθ' ὀλοκληρίαν ἤπατήθην ὅταν ἐνόμισα ὅτι παρετήρησα, ἐν καιρῷ τῶν διακοπῶν τοῦ λήξαντος ἔτους, ὅτι ἠσθάνεσο μικρὰν τινα κλίσιν πρὸς τὸν φίλον μου Μάξιμον ;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Πρὸς τὸν Κ. Τουρζύ ;

ΚΑΜΠΡ.

Πρὸς τὸν Τουρζύ, καί.

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ἀληθινά.

ΚΑΜΠΡ.

Ἀξιάραστος νέος ! . . . Τώρα θ' ἀποταθῶ εἰς τὸν νοῦν καὶ τὸ θάρρος σου. Εἰπέ μοι, ἀγαπητὴ μου μικρὰ ; ἀφήκες νὰ ἐννοήσῃ ἢ νὰ μαντεύσῃ καθ' οἷον· δῆποτε τρόπον ὁ Τουρζύ τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθήματά σου ;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ποτέ.

ΚΑΜΠΡ.

Ὅχι. . . Ἀλλὰ τίποτε διὰ τῆς ὀμιλίας του, διὰ τῶν κινήσεών του, δὲν σοὶ ἔκαμῃ ποτε νὰ ὑποθέσῃς ὅτι ὑπωπεύθη τὰ αἰσθήματα ταῦτα ;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ποτὲ τίποτε, πάτερ μου.

ΚΑΜΠΡ.

Εἶσαι βεβαία ;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Πολὺ βεβαία. Ἦτο καλὸς καὶ εὐγενὴς εἰς ἐμέ· ἀλλὰ ἐννόουν καλῶς ὅτι μὲ μστεχειρίζετο ὡς παι-

δίον. . . Δὲν ἀπατάται τις εἰς τὰ τοιαῦτα. . . καὶ μάλιστα διὰ τοῦτο ἐλυπούμην ὀλίγον.

ΚΑΜΠΡ (ἀσπαζόμενος αὐτήν.)

Ἄθῶα μικρὰ ! Σοὶ ἐρωτῶ ταῦτα πάντα, διότι ἡ ἀναχώρησις τοῦ Μαξίμου εἰς Αἴγυπτον τὸ παρελθὸν ἔτος, τοσοῦτον αἰφνιδία ὑπῆρξεν, ὥστε πάντοτε ἐζήτησα τὸν ἀληθινὸν λόγον αὐτῆς· καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀναχώρησις αὕτη εἶχεν ἀκριβῶς συμπέσει μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἐπάνοδόν σου ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὑπέθεσε ὅτι ἴσως ὁ Τουρζύ ἀπεμακρύνθη ἐνεκεν ἀβροφροσύνης.

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ὅχι· εἶναι ὅλως ἀδύνατον, πάτερ μου.

ΚΑΜΠΡ.

Τόσον καλλίτερον. . . Τότε δυνάμεθα ν' ἀφήσωμεν αὐτὸν νὰ ἐπανεέλθῃ ;

ΚΑΙΚΙΑΗ (ἡρέμα.)

Ἐπανέρχεται ;

ΚΑΜΠΡ.

Εὐρίσκειται εἰς Περσίους. . . Ἴδου ἡ ἐπιστολή του. . . Μετ' οὐ πολὺ θὰ τὸν ἴδωμεν, καὶ διὰ τοῦτο ἠθέλησα νὰ κάμω μετὰ σοῦ τὴν μικρὰν αὐτὴν ἐξήγησιν. . . Τώρα, ἀγαπητόν μου τέκνον, ἀφιερούμαι εἰς τὴν φρόνησίν σου. . . δὲν ἀποθαρρύνω τὸ ὄνειρόν σου· σοὶ ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι ἤθελον θαυμάσει τὸ κατ' ἐμὲ νὰ ἴδω τοῦτο πραγματούμενον· διότι δὲν γνωρίζω χρηστότερον ἄνθρωπον τοῦ Τουρζύ. Ἐκτός τούτου ἡ ἡλικία, τὸ ὄνομα, ἡ θέσις του, τὰ πάντα ἀρμόζουσιν εἰς ἐμὲ θαυμάσιως. . . Ἀλλὰ τέλος δὲν δυνάμεθα νὰ τὸν ἀρπάσωμεν. . . εἴμεθα ὑπερήφανοι ἄλλως τε καὶ δὲν θέλομεν νὰ προσφερθῶμεν. . . κατὰ συνέπειαν.

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Θεὲ μου ! σὰς εὐχαριστῶ, πάτερ μου· ἀλλ' ἀπασαί αἱ προφυλάξεις αὗται εἰσὶν ἀνωφελεῖς τώρα. Ἀπὸ τοῦ ὄνειρου αὐτοῦ, ὡς τὸ ὀνομάζεστε, ἀπηλλάγην πρὸ καιροῦ, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θέλω ἐμπέσει πλέον εἰς αὐτό.

ΚΑΜΠΡ.

Τί παιδίον ! . . . Ποτὲ δὲν εἶναι τις βέβαιος περὶ τῶν πραγμάτων αὐτῶν.

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Πάτερ μου, θὰ σοὶ εἶπω πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ἡ μήτηρ μου μὲ προέτρεψε νὰ πραιτηθῶ αἰσθήματος ἄνευ ἐλπίδος, ἄνευ μέλλοντος, καὶ διὰ τοιούτων μάλιστα λόγων, ὥστε καὶ μωρὰ καὶ ἀναξιοπρεπῆς θὰ ἦμην ἂν ἐπέμενον.

ΚΑΜΠΡ (ἀπλῶς.)

Ἡ μήτηρ σου ; Καὶ πῶς ;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ἰδού... τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καθ' ἣν εἶχετε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ μετακαλέσετε διευθυνομένην εἰς τὸ μοναστήριον, συναμίλου μετὰ τῆς μητρός μου, καὶ κατὰ τύχην ἔπεσον ὁ λόγος εἰς τὸν Κ. Τουρζό. Ὁμιολόγησα εἰς τὴν μητέρα μου ὅ,τι καὶ εἰς ὑμᾶς καὶ τότε αὕτη μοὶ εἶπε. . .

ΚΑΜΠΡ (μᾶλλον σοβαρῶς.)

Τί σοὶ εἶπε ; . . .

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ἀλλά... εἰξεύρατε, πάτερ μου. . .

ΚΑΜΠΡ.

Καὶ τί σοὶ εἶπε ; . . .

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ὅτι ὁ Κ. Τουρζό δὲν ἦτον ἐλεύθερος.

ΚΑΜΠΡ.

Πῶς ; δὲν ἦτο ἐλεύθερος ;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ὅτι εἶχε συμπάθειάν τινα. . . δὲν εἰξεύρω. . . εἰς τὴν ἐποίαν ἡ ζωὴ του ἦτο διὰ παντὸς δεσμευμένη.

ΚΑΜΠΡ (μετὰ τινα σιωπὴν, διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης.)

Ἡ μήτηρ σου. . . ἡ μήτηρ σου σοὶ εἶπεν αὐτό ; . .

ΚΑΙΚΙΑΗ (ἔκπληκτος.)

Μήπως εἶχεν ἄδικον ;

ΚΑΜΠΡ.

Ὅχι. . . ὄχι. . . Τὴν ἐσπέραν καθ' ἣν ἐπανῆλθες ;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ναί.

ΚΑΜΠΡ (ἐγειρόμενος ἐξαίφνης, μετὰ τινα νέαν παύσιν.)

Ἡ μήτηρ σου εἶναι εἰς τὸ δωμάτιόν της ;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ναί.

ΚΑΜΠΡ.

Ἰπαγε, κόρη μου, ὕπαγε. . . θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους εἰς τὸν κῆπον. . . ἀπελθε.

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ναί, πάτερ μου.

(τὴν παρατηρεῖ μετ' ἤθους ἀνησυχου.)

ΚΑΜΠΡ (προστακτικῶς.)

Ἰπαγε !

Ἡ Καικίλη ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΚΑΜΠΡ, ἔπειτα ΙΟΥΛΙΑ.

(Ὁ Κάμπρ μένει πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος, ἔχων τὸ βλέμμα προσηλωμένον. Ἐπειτα διευθύνεται αἰφνιδίως μετ' ἤθους τρομεροῦ καὶ ἀποφασιστικοῦ πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς συζύγου του. — Ἄμα φθάντος πρὸ τῆς θύρας, παρουσιάζεται ἡ Ἰουλία.)

ΚΑΜΠΡ (ἀνακαίτιζων ἐαυτὸν.)

Ἄ ! ἤρχόμην εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

ΙΟΥΛΙΑ.

Εὐχαριστῶ. Σὺ ἐκράτησες τὴν Καικίλην, νομίζω.

ΚΑΜΠΡ.

Ναί, εἶχομεν συνομιλίαν ἀμφοτέρω.

ΙΟΥΛΙΑ.

Εἶναι εἰς τὸν κῆπον ;

(Προχωρεῖ ἐν βῆμα πρὸς τὸ βάθος.)

ΚΑΜΠΡ.

Ναί' ἀλλὰ ἐπεθύμουν νὰ σοὶ εἰπῶ ὀλίγας λέξεις. . . Δὲν μοὶ κάμεις τὴν χάριν νὰ λάβῃς τὸ ἐργόχειρόν σου ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Πολὸ εὐχαρίστως.

(τὸν παρατηρεῖ μετ' ἀορίστον αἰσθηματος φρίκης, λαμβάνει ἐργόχειρον κεντήματος καὶ ἄρχεται ἐργαζομένη.)

ΚΑΜΠΡ

(μετὰ τινα παύσιν, λαλῶν βραδέως καὶ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῆς Ἰουλίας.)

Ἰδού θλιβερά ἐπιστολὴ ἦν πρὸ ὀλίγου ἔλαβον.

ΙΟΥΛΙΑ ὑψώνουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Ἐπιστολὴν ;

ΚΑΜΠΡ.

Ἐξ Αἰγύπτου. . . ἐκ τοῦ ἐν Καίρῳ προξενείου τῆς Γαλλίας.

ΙΟΥΛΙΑ (ὠχρίῳσα.)

Ἄ !

ΚΑΜΠΡ.

Πρόκειται δυστυχῶς περὶ φίλου. Προμαντεύεις τί ἔχω νὰ σοὶ ἀναγγείλω. . . (Ἡ Ἰουλία τὸν παρατηρεῖ.) Ὁ Τουρζό !

ΙΟΥΛΙΑ

(ἐγειρομένη ἀποτόμως, τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἔχουσα ἐπὶ τὸ βλέμμα τοῦ συζύγου της.)

Ἀπέθανεν ;

(Ὁ ΚΑΜΠΡ ἀποκρίνεται διὰ σημείου τῆς κεφαλῆς.)

ΙΟΥΛΙΑ (κάθηται ψιθυρίζουσα.)

Θεὸ μου ! (Ἐξακολουθεῖ μηχανικῶς τὸ ἐργόχειρόν της καὶ ἐπαναλαμβάνει χωρὶς ν' ἀνοψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς.) Πῶς ἐφρονεύθη ;

ΚΑΜΠΡ.

Ὅχι δὲν ἐφρονεύθη !

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἄ ! ἐνόμιζον ὅτι μὲ εἶχες εἰπεῖ. . .

ΚΑΜΠΡ.

Οἱ κόποι, οἱ πυρετοὶ τὸν κατέβαλον.

ΙΟΥΛΙΑ (μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν.)

Ἡ μήτηρ του θὰ ᾔνοι πολλὰ δυστυχῆς.

ΚΑΜΠΡ.

Δὲν εἶναι μόνη.

ΙΟΥΛΙΑ.

Όχι . . . ἀναμφιβόλως.

ΚΑΜΠΡ.

Και ἡμεῖς αὐτοί . . . δὲν ἤξεύρω τῆ ἀληθείᾳ πῶς
ν' ἀναγγεῖλω τὴν εἰδησιν ταύτην εἰς τὴν Καικίλην.

ΙΟΥΛΙΑ.

Εἰς τὴν Καικίλην ;

ΚΑΜΠΡ.

Ναί . . . Ποτὲ ἄρ' αὖ γέ δὲν παρετήρησες τὴν κλίσιν
τῆς πρὸς τὸν Τουρζύ ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Όχι-

ΚΑΜΠΡ.

Ἄ ! ἀγαπητῆ μου ! (Ἡ Ἰουλία κέμνει χαιρονομίαν ἀερι-
στον.) Ἐνθυμήσου καλὰ.

(Ἐγείρεται ἀποτόμως.)

ΙΟΥΛΙΑ.

Περὶ τίτος ;

ΚΑΜΠΡ.

Πῶς ! ἡ Καικίλη αὐτῆ, τῆς ὁποίας προσεπάθουν
πρὸ μικροῦ νὰ μάθω τὰ αἰσθήματα, μοι ἔλεγεν ὅτι
σοι εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὸ μυστικὸν τοῦτο, τὸ παρ-
ελθὸν ἔτος, τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀνεχώρησεν ὁ
Τουρζύ. Μοι ἔλεγεν ἐκεῖ, πρὸ τινων στιγμῶν
Δὲν ἐψεύδετο, πιστεύω ;

ΙΟΥΛΙΑ (μετὰ γέλωτος νευρικοῦ.)

Ἄ ! Θεέ μου ! . . . Τότε, ἐγὼ ψεύδομαι, τί θέλετε !
Ναί τώρα ἐνθυμοῦμαι . . . Ἀλλὰ μοι εἶχε λαλήσει
περὶ τούτου τόσον ἐπιπολαίως !

ΚΑΜΠΡ.

Τόσον ἐπιπολαίως ; . . . Τοῦτο δὲν μοι τὸ εἶπεν
οὕτως . . . ἡ συνομιλία σας ὡς μὲ βεβαιοῖ ὑπῆρξε
σπουδαιοτάτη. Προσέθετο μάλιστα, ὅτι τὴν εἶχες
ἀποτρέψει τοῦ νὰ ἀφοσιωθῆ εἰς αἰσθημα ὅπερ κατὰ
σέ, δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ἐλπίδα, οὐδὲ μέλλον . .

ΙΟΥΛΙΑ.

Δυνατὸν, ναί.

ΚΑΜΠΡ.

Μήπως πάσχης πλειότερον σήμερον ; Εἶσαι πολὺ
ῶχρά.

ΙΟΥΛΙΑ.

Ναί, πάσχω πολὺ.

ΚΑΜΠΡ.

Τὴν καρδίαν ;

ΙΟΥΛΙΑ (βίπτουσα εἰς αὐτὸν βλέμμα ταχύ.)

Ναί, πάντοτε.

ΚΑΜΠΡ.

Και διὰ τί δὲν ἤθελες νὰ ὑπανδρεύσης τὴν κόρην
σου μετὰ τοῦ Τουρζύ ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Διότι ἐνόμιζον ὅτι δὲν ἦτο κατάλληλος εἰς αὐτήν.

ΚΑΜΠΡ.

Και διὰ τί ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Διότι δὲν τὸ ἐνόμιζα.

ΚΑΜΠΡ (καθήμενος πλησίον αὐτῆς.)

Ἡ Καικίλη μοι εἶπε λόγον σπουδαῖον τὸν ὁποῖον
τῆ ἔδωκας. Ἰπηνίττεσο τὴν ἰδιαιτέραν θέσιν τοῦ
Τουρζύ, δεσμὸν τινα ὅστις ἐδέσμευε τὸν βίον του . .
Ἀλλὰ, τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ἐγνώριζον οὐδένα δεσμὸν . .
Ἦσο λοιπὸν ὡς πρὸς τοῦτο πλέον ἐμοῦ ἀξία τῆς ἐμ-
πιστοσύνης του ; . . τί λοιπὸν εἴξευρες ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Τίποτε . . Εἶπον ὅ,τι μοι ἤρχετο κατὰ νοῦν τὴν
στιγμὴν ἐκεῖνην.

ΚΑΜΠΡ.

Ἄ ! δὲν ἦτο εἰμὴ πρόφασις . . Ἀλλ' ὡς πρὸς τοῦτο
ἐννοῶ ὀλιγώτερον παρὰ ποτέ . . Τί λοιπὸν σοι ἀπή-
ρεσκεν εἰς τὸν νέον αὐτόν ; Δὲν εἶχε καλὸν ἐξωτερι-
κόν . . Εἶναι . . Πλούσιος και ἔχει ὠραῖον ὄνομα . .
Ἐκτὸς τούτου, ἔχει σπάνια προτερήματα . . ψυχὴν
ἱπποτικὴν . . τιμὴν και χρηστότητα . . κάλλιστος
και ἀσφαλέστατος φίλος . . δὲν εἶναι ἀληθές ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Σὲ παρακαλῶ, Μαυρίκιε, μὴ μὲ στενοχωρῆς πλει-
ότερον ! . . Βλέπεις πόσον πάσχω.

ΚΑΜΠΡ (ἰγείρομενος μετὰ βίας.)

Ἔστω ! ἀλλ' ἀπὸ σοῦ ἐξήρτηται νὰ τελειώσης
ταῦτα πάντα διὰ μιᾶς λέξεως . . Εἰπέ μοι μόνον,
διότι τοῦτο εἶναι ὀλίγον τι παράδοξον, διὰ τί ἀπέ-
τρεψες μετὰ τασαύτης δυνάμεως τὴν κόρην σου ἀπὸ
τοῦ γάμου τούτου ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Τὴν ἀπέτρεψα ἀπὸ τοῦ γάμου αὐτοῦ . . ὡς θὰ
τὴν ἀπέτρεπα και ἀπὸ παντὸς ἄλλου.

ΚΑΜΠΡ.

Ἀλλὰ και πάλιν σ' ἐρωτῶ διὰ τί ;

ΙΟΥΛΙΑ

(βίπτουσα τὸ ἐργόχειρόν της μετ' ἀποφάσεως και ἐν ἀπαικίᾳ.)
Θέλεις νὰ τὸ μάθης ;

ΚΑΜΠΡ.

Σὲ παρακαλῶ.

ΙΟΥΛΙΑ (μετὰ σφοδρότητος.)

Διότι θὰ ἐπροτίμων νὰ ἐνταφιάσω τὴν κόρην μου
διὰ τῶν χειρῶν μου . . νέαν οὖσαν, πλήρη πίστεως
και ὄνείρων, πρὶν νὰ τὴν καταδικάσω εἰς τὴν εἰμαρ-
μένην ἥτις τὴν ἀναμένει ! . . Περιπλέον . . μὴ φο-
βοῦ τίποτε . . ὑπάρχει τι ὅπερ λαλεῖ εἰς αὐτὴν μετὰ
πλειονος δυνάμεως και εὐφραδείας ἢ ὅσῃν ἐγὼ ἔχω . .
τὸ παράδειγμα ἡμῶν . . τὸ θέαμα τοῦ βίου ἀμφο-
τέρων ἡμῶν, τῆς ἐνώσεως, τῆς οἰκειότητος ἡμῶν . .

τῆς εὐτυχίας μου ! . . . Ναι, ἐὰν αὐτὸς εἶναι ὁ γάμος ὅς τις προσφέρεται εἰς τὰς θυγατέρας ἡμῶν, καὶ ὁ κόσμος, αἴμοι ! δὲν γνωρίζει ἄλλους, προτιμῶ ἀπειράκις διὰ τὴν θυγατέρα μου, ὡς ἤθελον προτιμήσαι καὶ δι' ἐμὲ αὐτὴν, τὴν αἰώνιον μοναξίαν . . . τὸ μοναστήριον . . . τὸν θάνατον !

(Ἐγείρεται.)

ΚΑΜΠΡ.

Ἄ ! σὺ ἡ ὁποία λαλεῖς τόσον διὰ τὰ δεινὰ σου, ἐὰν θέλῃς νὰ μὴ πάθῃ τὰ αὐτὰ ἡ θυγάτηρ σου, συμβούλευσον αὐτὴν νὰ ἦναι χρηστὴ γυνή . . . Ἰπάρχουσι δεινὰ, τὰ ὁποία αἱ ἐντιμοὶ γυναῖκες δὲν γνωρίζουσιν !

ΙΟΥΛΙΑ (ἐξακτομένη ἐτι πλέον.)

Ἄ ! παντοδύναμε Θεέ ! ἀλλ' ἐγὼ σοὶ λέγω ὅτι ὅσον πλέον θὰ ἦναι χρηστοτέρα γυνή, ἡ ταλαίπωρος, τόσον πλὴν θὰ ὑποφέρῃ ! . . . Ἄ ! αἱ ἄλλαι δὲν ὑποφέρουσιν, ἔσο βέβαιος ! . . . Ἄλλ' ἡ κόρη μου, ποία θὰ ἦτο ἡ τύχη τῆς ; Θέλω σοὶ τὴν εἰπεῖ ! . . . διότι τὴν γνωρίζω ! . . . Ἄρου ἀγαπηθῆ ὡς ἐρωμένη ἐφήμερος, ἔπειτα θ' ἀποξενωθῆ διὰ παντὸς τῆς καρδίας, τοῦ ἔρωτος τοῦ συζύγου τῆς, πασῶν τῶν ἀγνῶν ἠδονῶν τὰς ὁποίας εἶχεν ὀνειρευθῆ . . . ἔπειτα θὰ προδοθῆ καὶ θὰ δυσφημισθῆ ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς . . . θὰ διέλθῃ ἐπὶ πολὺ γενναίως τὰς ἐορτάς τοῦ κόσμου, μειδιῶσα διὰ τῶν χειλέων, τὴν δὲ καρδίαν ἔχουσα δακρύων πλήρη . . . πιστὴ καὶ ἀγνή μεθ' ὅλα ταῦτα . . . ἐλπίζουσα πάντοτε, ἄλλως τε . . . διασκεδάζουσα τὸ κατὰ δύναμιν τὰς μελαγχολικὰς ιδέας τῆς . . . μέχρι τῆς τρομερᾶς καὶ ἀναπορεύκτου ἐκείνης ἡμέρας . . . καθ' ἣν μηδὲν πλέον ἐλπίζουσα . . . θέλει καταπέσει ἐξηνητημένη, καλοῦσα εἰς βοήθειαν τὸν σύζυγόν τῆς . . . ὅστις θὰ ἦναι εἰς τὰς ἐρωμένας του . . . τὰ τέκνα εἰς τὴν ἐξορίαν . . . καλοῦσα τὸν Θεὸν ὅς τις δὲν θ' ἀποκριθῆ ! . . . καὶ τότε . . . τότε . . . ἐν στιγμῇ ἀπογνώσεως, ἐκπλήξεως . . . ἡ αἰσχύνῃ, πρὸς ἐπισφράγισιν πάντων ! . . . καὶ τέλος . . . τέλος, ὄψιστε Θεέ ! . . . ὦρα τις φρικτὴ ὡς ἡ παροῦσα . . . καθ' ἣν καταβαλλομένη ὑπὸ τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεως . . . δὲν θὰ ἔχῃ πλέον, ἵνα σωθῆ, ἄλλο καταφύγιον εἰμὴ νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν σύζυγόν τῆς . . . καὶ νὰ φωνάξῃ : Φόνευσόν με, σὲ ἠπάτησα !

ΚΑΜΠΡ.

Ψεύδουσαι ! . . . δὲν ἤθελες τολμήσει . . . ἤθελες φοβηθῆ πολὺ διὰ τὸν συνένοχόν σου !

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἄ ! . . . ἀπέθανε !

ΚΑΜΠΡ.

Πιστεύεις ; (Θέτει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Τουρζύ. — Ταυτοχρόνως ἡ τοῦ βάρους θύρα ἀνοίγεται καὶ ἀναγγέλλουσιν :) Ὁ Κύριος Τουρζύ.

ΙΟΥΛΙΑ

(εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς ἀπελπισίας, δρᾶττουσα τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου τῆς).

Ἄ ! σὲ ἱκετεύω . . . σὲ καθικετεύω . . . εἰς τὸ ὄνομα τοῦ εὐσπλαγγνοῦ Θεοῦ . . . τῆς θυγατρὸς μας . . . Ἄ !

(Καταλαμβάνεται ὑπὸ θρασυνοίας, τίθησι τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ καταπίπτει ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον, ἡ δὲ κεφαλή τῆς κλίνει ἐπὶ τῆς τραπέζης).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Οἱ αὐτοί, ΤΟΥΡΖΥ (εἰσέρχεται, καὶ, παρατηρῶν τὴν Ἰουλίαν ἐκτάδην καὶ ἀκίνητον, τρέχει πρὸς αὐτήν).

ΚΑΜΠΡ (διὰ φωνῆς βροντάδους).

Εἰξούρις . . . ὅτι θὰ σὲ φονεύσω.

ΤΟΥΡΖΥ

(ὅς τις κλίνει πρὸς τὴν Ἰουλίαν, ἀναγειρόμενος μετὰ λύπης).

Εἰξούρις . . . ὅτι ἀπέθανεν !

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Ἰπὸ ΔΙΚ.